

ZÁPAS O DUŠI 123

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**ZIMA 2015
ROČNÍK 26**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Člověk není Bůh!

**Ne nás, Hospodine,
ne nás, ale svoje jméno
oslav! (Ž 115,1)**

OBSAH

Proč klademe důraz na Boží svrchovanost?	2
Zná Bůh budoucnost?	4
Člověk není Bůh	6
Adoptování ke chvále	13
Jedině Písmo	21
Písmo a pokora Boží	24
Hlasy z minulosti	26
Jak svést evangelikály k ekumeně s řkc	29
Proč se někteří kazatelé zlepšují?	31
Upřímnost	34
Černá díra	37
Mají křesťané svobodnou vůli?	39
Naděje pro všechny, kteří selhali	41

ZÁPAS O DUŠI © vydává Reformace.cz, Hošťálkova 1b, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
 Redakce a administrace: Veleslavínova 14, 400 11 Ústí nad Labem
 Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
 Redakční rada: Daniel Adamovský, Radovan Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
 Číslo 123 vyšlo 15. 1. 2015, ev. č. MKČR: E 11180
 Fotografie na titulní straně: Václav Anděl
 Tiskne Grafotechna print, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
 Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
 ISSN 1804-2880

ÚVODEM

**PROČ KLADEME DŮRAZ
NA BOŽÍ SVRCHOVANOST?**

– kas –

Čas od času se setkáváme s otázkou, proč stále klademe důraz na Boží svrchovanost? Protiotázka by mohla znít – A proč ne? Není snad Boží svrchovanost tím nejdůležitějším, čím se má křesťan zabývat? Kdo jiný nám může ukázat konec vlastní soběstačnosti? Kdo vede naše kroky? Jak poznáme, co od nás Bůh očekává? Jak jinak můžeme být Jeho dílem? Není snad zdrojem veškeré moci a autority nade vším, co stvořil? Nacházíme opravdovou radost z Boha a žijeme pro Jeho slávu? Nemáme snad vším, co činíme, vzdávat chválu Nejvyššímu? Kdo či co jiného si zaslouží větší pozornost? Nechme promluvit jednoho z čtenářů, kterému není Boží svrchovanost lhostejná:

Jaký by to byl Bůh, kdyby nevěděl před stvořením světa, kdo bude spasen a jak? Vždyť On vše naplánoval a předurčil! Nevidíte tu nádheru poznání v praxi a v historii? Tak slavné říše... Kýros veliký, Hospodinův vyvolený, kde o něm čtete? Ten, jehož zápisky hlтал Alexandr Makedonský na svých válečných taženích – byly jeho biblí. Alexandrova úchvatná říše, římská úchvatná říše, egyptská říše, všechny vlády, moci, světa, co je svět světem. Mocné drtivé legie. David a jeho úchvatní stateční hrdinové. Samson. To vše Bůh předem vyvolil a určil, že tak se to stane! Já, který

jsem celý život hltal dějiny, najednou vidím o to většího Boha, Boha bohů, který jim dal všechny tyto říše, jejich králové, císařové, vládcí, prezidenti, všichni složí k nohám Pána Ježíše Krista svou moc! Jaká nádhera a velikost Boží! To je přece úchvatné. Já to pořádně nechápal. Až když tuto pravdu Písma odhalí člověku sám Otec, uvidí, že vše bylo určeno předem z Boží vůle, kam až co Bůh pustil, kam už ne. Vše je Jeho úrdek, to je nádhera. Vše je dílo svrchovaného Boha! Jaká velikost! Cožpak On někdy něco nevěděl? Co by to bylo za Boha, kterého člověk mrzačí popíráním vyvolených osob? A nejen to. Duchovně mrtví lidé by se do nebe tlačili a On by hleděl v úžasu, vítal je a v duchu si říkal – hle, tady přichází další mrtvola, která mne překvapila. Vítej. Ne, do nebe přicházejí znovuzrození svatí podle Jeho vyvolení a předurčení! Jakým způsobem by mohly duchovní mrtvolky vstát? Cožpak by Ten, který ví o každém vrabci, každém vlasu na mé hlavě, najednou nevěděl, koho určil ke spáse a kdo je vyvolený? Jakého Boha popírači toho tzv. kalvinismu, ve skutečnosti Božího slova, vlastně chrání? Jakou Bibli čtou? Ten, kdo kastrujete Boží slovo, de facto Boží slovo popírá. Dělá ze skutečného Pána pánů, Krále králů, Svatého, Svrchovaného Boha nemohoucího boha, který trpělivě čeká, čeká na naše rozhodnutí, jak to vlastně všechno dopadne; klepe se a trpí, protože neví, kdo mu srdce otevře a kdo ne. Ubo-

host takového evangelia, takové mrzačení Božího slova, mrzačení velikého a mocného Boha do podoby nemohoucího starce, je vykastrovanou lidskou podobiznou k obrazu padlého člověka. (J. B.)

Připomeňme si několik veršů, které o Boží svrchovanosti hovoří:

- ◆ *Hospodin si postavil trůn na nebesích, všemu vládne svou královskou mocí. (Ž 103,19)*
- ◆ *Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Ko 1,16)*
- ◆ *Ach, Panovníku Hospodine, hle, ty jsi učinil nebesa i zemi svou velikou mocí a svou vztaženou paží. Tobě není nic nemožného. (Jr 32,17)*
- ◆ *Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. (Zj 21,6)*
- ◆ *Jak nesmírná je hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti i věděni! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy a nevystopovatelné jeho cesty! „Kdo poznal mysl Hospodinovu a kdo se stal jeho rádcem?“ „Kdo mu něco dal, aby mu to on musel vrátit?“ Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu buď sláva na věky. Amen. (Ř 11,33–35)*

Můžeme snad přidat něco důležitějšího? Vždyť je to On, kdo nám dal nové srdce!

- ◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. (Ez 36,26)*

Důraz na Boží svrchovanost je vyjádřením, že milujeme svého Pána celým svým srdcem, myslí a silou, je projevem

a nedílnou součástí chvály a uctívání svrchovaného Boha, v níž budeme pokračovat na věčnosti.

TÉMA: ČLOVĚK NENÍ BŮH

ZNÁ BŮH BUDOUCNOST?

Štěpán Rucki

Při zamyšlení nad končícím se rokem a před vstupem do nového nás určitě napadají různé myšlenky a otázky včetně těch, co nás v příštím roce čeká, čím budeme muset procházet, zda budeme mít práci, zda budeme zdraví, jak to bude s našimi nejbližšími atd. Pro křesťana je největší potěšení, že i když my nevíme, Bůh ví vše – i to, co nás čeká v budoucím roce. A to největší ujištění pro nás také je, že pokud Bůh dovolí, abychom procházeli zkouškami, dá nám také sílu a východisko, abychom v těchto zkouškách obstáli (1K 10,13).

Už od dětství jsem byl vyučován o Bohu, který ví všechno, který zná budoucnost nejen obecně, ale také v nejmenších detailech. Slyšel jsem a četl často povzbuzující slova vycházející ze Žalmu 139, že Bůh zná dopředu i ty nejdrobnější detaily mého života:

♦ *Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím, všechny moje cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno. Sevřel jsi mě zezadu i zřepředu, svou dlaň jsi položil na mě... Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. (Ž 139, 3–5.16)*

Ano věřím v Boha, který existuje mimo čas, je nezávislý na čase a prostoru, je ne-

závislý na stvoření. Vidí celou minulost, přítomnost i budoucnost jako jediné kontinuum. Nic se mu nevymyká z rukou, dokonce ani vlas z mé hlavy se neztratí bez jeho vědomí a vůle (Lk 22,18).

Ve stejného Boha věřili i naši předkové ve víře. Autoři Formule svornosti, luterští teologové, napsali v roce 1577 tato slova: „*Bůh vše zahlédá a o všem ví ještě dříve, než to nastane... Bůh vidí a zná dopředu opravdu vše, co se již děje i teprve nastane, ať to má povahu dobrou nebo zlou – protože před Bohem jsou všechny tyto věci, minulé i budoucí, odkryté a přítomné.*“ [1]

Před určitým časem jsem na webu našel článek s provokativním názvem „Boží prozřetelnost aneb Ví Bůh všechno?“ Jeho obsah mě doslova šokoval a to tím více, že jeho autorem je známá křesťanská osobnost – Dan Drápal [2]. Autor zde začíná citací z jiného svého článku věnovaného překážkám v modlitbě, který vyvolal celkem bouřlivou odezvu, a píše: „Podíváte-li se na to místo z Ezechiela v jeho souvislostech a bez doktrinárních předpokladů, vplyne vám z toho jasně, že Bůh neví všechno předem. Pojetí Boha, který ví všechno předem, který není Udatný Válečník, ale pouze Skvělý Režisér, je pro Boží lid velice demobilizující.“ Drápal ve výše citovaném článku své postoje dále vysvětluje a rozvá-

dí: „Jsou věci, které Bůh s jistotou ví. Ví například s naprostou jistotou, že nakonec bude mít nevěstu pro svého Syna. Ví s naprostou jistotou, že satan skončí v ohnivém jezeře. Ví s naprostou jistotou mnoho věcí, a některé z nich nám dokonce oznámil ve svém slovu. Přesto jsem přesvědčen, že mnoho věcí neví. Proč je neví? Protože stvořil svět, do nějž postavil duchovní bytosti, jimž dal svobodu rozhodování... Jsem přesvědčen, že Bůh neví předem, jak se ten který svobodný činitel rozhodne.“ Jako důvod, proč tyto názory zastává, uvádí Drápal náš modlitební život. Kdyby Bůh všechno věděl a předem naplánoval, nemělo by podle něj smysl se modlit.

Drápal dále píše, že Bůh enormně riskuje. „Neriskoval příliš, když stvořil svět, v němž se pohybují bytosti, o nichž On neví, jak se rozhodnou? Nutno přiznat, že riskoval opravdu hodně. Riskoval i holocaust. Riskoval vraždění betlémských nemluvňátek [k tomuto srovnej jasné proroctví a předpověď v Jr 31,15 – pozn. Š. R.]. Riskoval nukleární válku. Pokud tolik riskoval, pak Mu to asi za ten risk stálo...“ Drápal dále tvrdí, že Bůh stále pracuje se všemi možnostmi a se všemi variantami možného vývoje.

V myšlenkách Dana Drápala nelze přehlédnout některá slova, která zřejmě přebíral od jiných autorů uvažujících podobně jako on. Jedním z nich John Eldredge, autor bestselleru „Pozor! Srdce muže.“ Eldredge tvrdí, že Bůh není „jako šachista, který hraje sám se sebou a táhne nejen svými vlastními figurkami, ale i těmi našimi“. Bůh dle Eldredge „podstupuje obrovská rizika“ (s. 33–34). Také u něj se

objevuje obraz Boha jako udatného a sveřepého válečníka.

Zdá se, že žijeme v době, kdy je moderní zpochybňovat Boží vlastnosti jako Boží vševědoucnost a Boží suverenitu. Smutné je, že tato slova zaznívají od lidí, kteří chtějí být křesťanskými vůdci a pišou knihy, které čtou mnozí.

Pokud Bůh pracuje pouze s různými možnostmi a různými pravděpodobnostmi – co je to za Boha? Ptám se, jak můžeme takovému Bohu věřit, jak si můžeme být jisti, že svá zaslíbení opravdu dodrží? Co když do toho vstoupí nějaká bytost se svobodnou vůlí a překazí mu, aby v našich životech dodržel své slovo? Jak si můžeme pak být vůbec jisti svým spasením? Může se křesťanova víra opírat o takového Boha, který neví vše dopředu? Co tedy nakonec Bůh skutečně ví o nás?

Na konci starého roku a před vstupem do nového pokorně vyznávám, že nevím, jak to Bůh zařídil, že ve světě, který On pevně řídí a kontroluje, funguje něco, co my vnímáme jako svoboda vůle či lépe svoboda vlastního rozhodnutí. Nevím a nerozumím tomu, jak se dohromady slučují z jedné strany naprostá Boží svrchovanost a z druhé strany naše rozhodování a s tím spojená i morální odpovědnost za naše činy. Logicky to nějak do sebe nezapadá.

Avšak i přesto, že tomu nerozumím a jsem si vědom paradoxního vztahu mezi Boží svrchovaností a lidským rozhodováním, věřím tomu, stejně jako za dob reformace, že Bůh zná celou budoucnost ve všech detailech, zná každý den příštího roku. A takovému Bohu chci důvěřovat.

vat, k němu se denně modlit a na Jeho prozřetelné vedení spoléhat i v tom příštím roce.

[1] *Kniha svornosti, Kalich 2006, s. 637*

[2] *Článek je stále dostupný na stránkách www.granosalis.cz*

ČLOVĚK NENÍ BŮH – PROČ JE TO DŮLEŽITÉ?

– pst –

Pátou konferenci Zápasu o duši a Poutníkovy četby jsme nazvali: „Člověk není Bůh“. Tento výrok platí i obráceně: „Bůh není člověk“. Naším cílem je, abychom si na každé konferenci připomínali základní biblické pravdy, a pravdivě vyučovali základy biblické víry, které jsou zaznamenány v Knize knih. Krédem naší služby je *Sola Scriptura*, tedy jediné Písmo. Tentokrát se zaměříme na dvě nejdůležitější otázky, které by si křesťané měli klást:

1) Kdo je Bůh? a 2) Kdo je člověk?

To, jak na ně odpovíme, ukáže, jací jsme, jaká je církev, jejíž součástí jsme. Kdybychom znali správné biblické odpovědi na tyto dvě otázky, jež tvoří základy víry a oboecenství, skutečně jim věřili, celým svým vnitřním člověkem, potom bychom se jako jednotlivci chovali jinak, a tím by potažmo i Kristovo tělo, jehož jsme údy, mohlo být příkladem celému světu. Bylo by nemyslitelné, abychom my, kdo milujeme Krista a Boží slovo, měli mezi sebou osobní rozbroje, sváry a hádky. Jestliže vidíme Boha jako nedefinovatelnou svatou Bytost bez hranic a omezení jakékoliv Jeho vlastnosti a Jeho bytí, a přirozeného člověka jako omezeného, hříšného, na-prosto neschopného se k biblickému Bohu přiblížit vlastní vnitřní vůlí, potom nám Jeho všudypřítomná svatost přímo diktuje, abychom ze sebe setřásli pýchu,

a s bázni a chvěním uváděli ve skutek své spasení, které není výsledkem rozhodnutí naší svobodné vůle, ale je Božím dílem v nás. Jen když si uvědomíme nekonečnou vyvýšenost Boha, uvidíme, že jsme **rodem** padlé Adamovo plémě. V Adamovi jsme se narodili duchovně mrtvi, nekonečně vzdáleni Bohu, že jsme uvězněni v satanově domácnosti – v ďábově oikos, tedy v ďábově ekonomii. Takový je náš přirozený stav. Proto patří všemocnému, milostivému Bohu nekonečné díky za náš nadpřirozený stav, že nás ve svém milosrdenství znovuzrodil ze svého Ducha svatého, pokřtil a vložil do Krista.

I. Člověk by měl být v pozitivním úžasu z toho, kdo je Bůh

Náš úžas, bázeň, konsternace by měly být zapříčiněny nekonečným a pro nás nepřekonatelným, rozdílem mezi absolutně svatou Boží podstatou a přirozenou, padlou, hříšnou podstatou člověka. Když si Petr očividně uvědomil Boží podstatu Krista, jenž jakoby „mimochodem“ naplnil síť rybami, padl na něj a všechny přítomné ochromující úžas:

◆ *Když to Šimon Petr uviděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Odejdi ode mne, Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“ Neboť jeho i všechny, kteří s ním byli, pojal úžas nad tím lovem ryb. (Lk 5,8)*

Svatost a hříšnost se vedle sebe nesnesou, jsou neslučitelné, až do okamžiku **prvního, duchovního vzkříšení**, kdy je Boží člověk Duchem svatým znovuzrozen, a „oblečen“ do Krista. Člověk neuvidí tvář v tvář Boha — Ježíše Krista, až do okamžiku **druhého, tělesného vzkříšení**, kdy bude oblečen do oslaveného těla, které bude podobné Kristovu.

Dokud člověk nezíská pravdivou představu o **ohromující** vznešenosti třikrát svatého Boha, a zároveň patřičnou, **ochromující** představu o své vlastní hříšnosti a nehodnosti **jako Izajáš**, pak není schopen pochopit hloubku své ztracenosti, ani plně docenit hodnotu svého spasení:

◆ *Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. ... I řekl jsem: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů.“ (Iz 6,1.5)*

Ti, kdo spatřili Boha, třeba „jen“ prostřednictvím andělů, padli zděšením, a do mor-ku kosti pocítili vlastní zahynulý stav. Té- ma o nesmírné, nezměrné absolutní Boží svatosti, velikosti a moci, je obdobně nekonečné, jako je nekonečný, nevyme- zitelný, tedy nedefinovatelný Bůh. Poznat podstatu biblické odpovědi na základní otázky „Kdo je Bůh?“ a „Kdo je člověk?“ je naprosto klíčové pro život křesťana. Naši řečníci se pokusí jen nepatrně proniknout pod povrch těchto dvou otázek.

Kdo je Bůh?

Samotná podstata Boha se nedá definovat, slovy vymezit, protože nemá začátek ani konec. Nemá meze, je tedy nevyme- zitelná,

nemá konec, je tedy nekonečná; Boží konec bychom hledali marně. Mez, konec se latin- sky řekne „**finis**“, to slovo známe všichni, ve formě finiš. Protože Bůh nemá „finis“, nemá „fin“, je sám o sobě nekonečný a pro nás po- zemšťany zůstává nedefinovatelný a nevyme- zitelný. Tato Boží vlastnost platí ve všech Jeho kvalitách a vlastnostech. Bůh je Alfa i Omega, první i poslední, počátek i ko- nec. Je to On sám, kdo vymezuje a udržuje svým prvním a posledním Slovem, alfou a omegou, konečné hranice svého stvoření. Už jen ta skutečnost, že všechno viditelné i neviditelné stvoření světa má počátek, že bylo Slovem, Ježíšem Kristem, stvořeno ex nihilo, tedy, že povstalo v bytí z ničeho, je zdrojem naší víry:

◆ *Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného. (Žd 11,3)*

◆ *Všechno povstalo skrze ně [= Slovo, = Kristus] a bez něho nepovstalo nic, co jest. (J 1,3)*

Vyjmenujme si nejdůležitější Boží abso- lutní vlastnosti:

Bůh je věčný, časem neomezený, proto je nutný; je nekonečný, vševědou- cí, všemocný, všudypřítomný, neměnný a jedinečný.

Bůh je Svatý, proto je bez hříchu, věr- ný Svému slovu, milující, trpělivý, milo- srdný, sebeobětující. Je svrchovaný Vlád- ce nade vším.

Kvalita všech Božích vlastností, atribu- tů, které člověk nemůže vyjmenovat, protože je omezený svým bytím, vychází z Boží neomezenosti, z Boží neohraniči- telnosti. Definovat Boha v Jeho plnosti je stejně absurdní myšlenka jako snaha

přelít náprstkem vodstvo nekonečného oceánu. Podobně dětinská byla Filipova potřeba alespoň jednoho důkazu:

◆ „*Pane, řekl mu Filip, „stačí, když nám ukážeš Otce.“ „Filipe,“ odpověděl Ježíš, „tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeme říkat: „Ukaž nám Otce?“ (J 14,8–9)*

Konečné, ohraničené stvoření nikdy, ani na věčnosti, nebude schopné obsáhnout nekonečnost Stvořitele. Proto nikdy nemůžeme v přirozeném těle Boha vidět. I na věčnosti, na nové zemi na novém nebi, v novém těle budeme poznávat Boha postupně a v našem Pánu, Ježíši Kristu:

◆ *Budou [= Beránkovi služebníci] hledět na jeho [= Beránkovu] tvář a na čele ponosou jeho jméno. (Zj 22,4)*

Na věčnosti budeme v oslaveném těle moci hledět na Boha, Pána Ježíše Krista, protože mu budeme podobní. Budeme donekonečna, bez časového omezení, poznávat více, a větší měrou, našeho Boha. Budeme věčně pronikat do Jeho svaté podstaty, blaženě poznávat Jeho dílo, aniž bychom se kdy dobrali dna poznání, protože Bůh je bezedný. Budeme prožívat bezmezný zájem o Boha, takový, jaký On měl nejprve o nás. Zájem a poznávání jsou nedílnou součástí projevu naší víry a aktivní lásky. Budeme se radovat v přítomnosti Jeho svatosti, která by nás dnes, v tomto hříšném, přirozeném těle sežehla:

◆ *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že **mu [= Kristu] budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest.** (J 3,2)*

Kdo vidí Krista, vidí a poznává i neviditelného Otce skrze působení neviditelného Ducha svatého. Sloužit Kristu, hledět na Jeho tvář, je neustálé, vzrůstající poznávání kvality Boží nekonečné milosti:

◆ *V něm je přece vtělena všechna plnost božství. (Ko 2,9)*

Písmo nikde nevymezuje věčný život časovou kvantitou, ale Boží kvalitou:

◆ *... život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista. (J 17,3)*

Bůh je Duch, nepřebývá v hmotném těle, není omezen časem ani prostorem, v němž by uskutečňoval své záměry, nebo průběžně v čase přemýšlel jako my stvoření lidí. Bůh netvoří v čase a prostoru, protože On stvořil čas a prostor:

◆ *On jediný je nesmrtelný a **přebývá v nepřístupném světle**; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen. (1Tm 6,16)*

Mějme na paměti, že Bůh netvoří v historii, On stvořil historii pro náš svět mimo hmotu, čas a prostor:

◆ *v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a **skrze něhož stvořil i věky [= časoprostorovou historii].** (Žd 1,2)*

První věta Písma ukazuje, že Bůh má svrchovanou moc nad hmotou, prostorem i časem:

◆ *Na počátku [= čas] stvořil Bůh nebe [= prostor] a zemi [= hmotu]. (Gn 1,1)*

Mezi Bohem Stvořitelem a Jeho stvořením je nepřekonatelná propast. On je neměnný, vše stvořené je nutně proměnné.

Nadto, jakákoliv proměnnost musí být nejen stvořená, ale nutně i ohraničená. V čase a prostoru vidíme proměnnost času, prostoru a hmoty, tj. celý vesmírný ruch, veškeré dění, které tímto světem hýbe. V časoprostoru poznáváme fyzikální zákony, na nichž závisí naše existence. Lidé mohli vidět Boha, Pána Ježíše Krista jen proto, že **poprvé** sestoupil v těle do tohoto časoprostoru, této historie, mezi nás, aby naplnil Otcův plán a spasil svůj lid. **Podruhé** Jej spatříme, až znovustvoří, promění ohněm vesmírné nebe a zemi, tento padlý, hříchem znečištěný časoprostor, historii; za tím účelem sestoupí ve svém oslaveném těle, aby soudil všechny lidi. Jeho ovce budou po pravici, ve vzkříšených, nových, oslavených tělech – a ty uvede do království naplněného Otcovou slávou. Dáblovy kozly, po levici, uvrhne ve vzkříšených tělech do hořícího jezera, daleko od Pána.

Bůh je Stvořitel, Udržovatel a Vládce všeho, co je. „Přebývá“ mimo své viditelné – časoprostorové, i neviditelné – duchovní stvoření. Proto nemusí v čase cestovat, jen tak může být **všudypřítomný**. Historie se mu neodvíjí v čase, On ji stvořil, zná ji do nejmenšího „bosonu“, a jako taková je zkoncentrovaná do jediného bodu, jenž setrvává mimo hmotu, čas, a prostor. Proto je Bůh nutně **vševědoucí**. Bůh je neohraničený, proto je neměřitelný. Konečná bytost jako člověk je stvořená, proměnlivá a ohraničená, proto nemá dostatečně dlouhý „metr“, aby měřila, aby Boha obsáhla. Podle Jeho nekonečné bytosti se měří svatost, bezhříšnost, láska, spravedlnost, milosrdnost, trpělivost, moc, hněv,

mravnost, krása, a jakákoliv jiná vlastnost. Vše, co se Bohu líbí, to činí. Ať se neomezený, nekonečný a vševědoucí Bůh rozhodne jakkoliv, všechna Jeho rozhodnutí jsou svatá, neodvolatelná a nezvratitelná:

◆ *Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce. (Jb 23,13)*

Boží svaté chtění nemá nic společného s chtěním a touhami hříšného člověka. Proto se s důvěrou modlíme – Buď vůle Tvá, tj. Tvoje chtění, jako v nebi tak i na zemi! Boží absolutní dekretivní vůle, výnos, rozhodnutí je to nejpriznivější, co nás může postihnout, protože nakonec maximálně oslavuje a vyvyšuje Boha. Otázka, která mne kdysi napadala a jistě napadla nejen mne, je – Kdo stvořil Boha? Ta se stává naprosto bezpředmětnou, když domyslíme, přestože nikdy nepochopíme, Boží neohraničenost. V první řadě je Bůh neohraničený ve svém bytí, ve své existenci, protože je svébytný a má život sám v sobě:

◆ *Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. (J 5,26)*

Proto nemůže mít existenční počátek ani konec, jinak by byl proměnlivě stvořený. Protože je ve svém bytí neohraničený, potom nemůže být, aby nebyl. Bůh, který existuje bez příčiny, musí být nutný. On sám sebe nazývá jménem JSEM:

◆ *Bůh řekl Mojžíšovi: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ (Ex 3,14)*

Náš Bůh je ta nezapříčiněná příčina všeho, co je. Takového máme Boha! Toho chceme poznávat, s Ním se absolutně nemůžeme měřit. Bez našeho přičinění je to náš milující Otec, osvojil si nás z milosti,

když na sebe na kříži vložil náš hřích a byl potrestán za naše viny. Můžeme mu říkat tatínku, ale rozhodně není náš kámoš a „parták“, jak jsem již i z kazatelny slyšel.

II. Člověk by měl být v negativním úžasu z poznání, kdo je člověk

Zde již nejde o úžas, jako v případě odpovědi na otázku Kdo je Bůh? Nejprve si musíme uvědomit, že člověk není Stvořitel, člověk byl stvořen. Člověk tedy není nutný, proto nutně musí mít v časoprostorové historii počátek. Je tedy omezený, konečný, ohraničený a proměňuje se v čase ve všech svých stvořených vlastnostech, atributech. Ještě bezhříšný Adam poznával v čase a prostoru Boží stvoření, měl za úkol pojmenovat postupně zvířata, atd. Rozhodující proměna však nastala, když Eva uposlechla hada a Adam dal přednost Evě před Bohem. Eva naslouchala hlasu svůdce a Adam Evě. Dábel člověku sliboval:

◆ *Otevrou se vám oči a budete jako Bůh: budete znát dobro i zlo. (Gn 3,5b)*

Dodnes, si přirozený, člověk tvoří takové zákony, které bez ohledu na Boha, vymezují relativní pohled na to, co je dobré a co zlé; Adam a celé jeho pokolení, včetně těch, kteří byli od počátku zapsáni v knize života, a které zachránil Kristus, byli po určitou dobu otroky hříchu a rodem **ďáblými vazaly**:

◆ *I vy [= kdo jste dnes v Kristu] jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládců nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Ef 2,1–2)*

Všichni přirození lidé bez rozdílu jsou zasaženi strašlivými důsledky prvotního hříchu. Důsledky pádu do satanova područí jsou očividné. Všichni se rodíme do světa duchovně mrtvi. Následkem Adamova pádu není přirozený člověk schopný vlastní vůlí ani snahou změnit své srdce, není schopen pochopit ani přijmout evangelium. Přirozený člověk zůstává vůči Božím věcem slepý, hluchý a zatvrzelý. Pokud jde o věci Božího Ducha, sám nemůže přemoci svoji duchovní nezpůsobilost:

◆ *Hřích v tom, že ve mne [= Krista] nevěří. (J 16,9)*

Vůle přirozeného člověka je zotročena hříchem natolik, že má svobodu jen v konání zla.

Dozvoďte mi malé, velmi nedokonalé přirovnání. Představme si, že uvězněná matka porodí ve vězení dítě. To vyrůstá za zdmi žaláře. V tomto omezeném prostoru má jistotu míru „svobody“, ale za zdmi vězení nemůže. Může se „svobodně“ rozhodnout v daném prostoru jít zprava doleva nebo vlevo doprava, posadit se na kavalec, nebo jít z plecháče levou nebo pravou rukou, ale nemůže se svobodně rozhodnout odjet na dovolenou třeba do Thajska, protože netuší, co je za zdmi vězení. Chybí mu totiž volnost, tj. styk s vnějším světem. Všude tam, kde není volnost, tam je omezeno poznání a následkem toho i svoboda. Takový vězeň nemá možnost odjet na dovolenou, a Thajsko jej v dané situaci vůbec nezajímá. Svobodně můžeme volit jen z toho, co známe. Podobně je to s celým přirozeným adamovským lidstvem. Rodem jsme všichni nevolníci, uvěznění v žaláři zla, je-

hož vládcem je satan, ten had, ďábel, drak, zkrátka ten Zlý. Podobně přirozená vůle člověka není svobodná, pokud nemá styk s Kristem, pokud nemá styk s věcmi Božího Ducha. Proto nemůže sám o sobě poznat, kdo Kristus je, proto Jej nemůže přijmout. Přirozený člověk má svobodu od Kristovy spravedlnosti, od spravedlnosti, v duchovním smyslu je zcela oddělen, je duchovně mrtvý — neexistuje. Má „svobodu“ jednat a konat pouze v tom Zlém:

◆ *Když jste byli služebníky hříchu [= satanovi otroci hříchu], měli jste svobodu od spravedlnosti. (Ř 6,20)*

Kristus na jeho volebním lístku chybí, protože v satanově žaláři se takové volební lístky nevyplňují. Proto ďáblův služebník nemůže na volebním lístku Krista zakroužkovat ani volit. Přirozený, hříchem zotročený, tj. tím Zlým vlastněný člověk nemůže chápat ani přijímat věci Božího Ducha. Zůstává otrokem své přirozenosti, tělesnosti a hříšné povahy. Proto dává v každé oblasti své existence na první místo sám sebe místo Krista. Ve skutečnosti jako satanův otrok ani nemůže jinak. Nejenže má kamenné srdce, ale jeho srdce je nejúskočnější ze všech. Má-li být hříšník přiveden ke Kristu, je zapotřebí Boží záchranné akce; hříchu zaprodaný ztracenec potřebuje nové srdce.

Kristův svrchovaný zásah na kříži byl tou nejrazantnější záchrannou akcí v historii nebe a země. Vysvobodil a vykoupil svůj lid ze satanovy otroctví, vyvedl je ze satanovy domácnosti. Zachránil duchovně mrtvé a nevědomé z bahna světa kvůli sobě, aby se na nich oslavil. Kristus vyloupil svou smrtí na kříži satanovu domác-

nost, ďáblovu oikos – ekonomii. Vysvobodil zajatce, své vyvolené, z otroctví hříchu:

◆ *Což může někdo vejít do domu silného muže [= satana] a uloupit jeho věci [= jeho otroky, nás, kdo Mu patříme od věků], jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům. (Mt 12,29)*

Totéž prorokoval už Izajáš.

◆ *Lze vzít bohatýru [= ďáblu] to, co pobral [= celé adamovské lidstvo]? Může uniknout zajatý lid Spravedlivého [= vyvolení Boží]? Ale Hospodin praví toto: „I bohatýru je možno vzít [= uloupit] zajatce, co pobral ukrutník [= ďábel], může uniknout. **Já s tvými odpůrci povedu spor, já spásu dám tvým synům...**“ (Iz 49,24–25)*

◆ *Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně [= všechny, satanem zajaté, které dal Otec Synovi], vzal jsi dary pro lidi [= dal jsi jim v sobě — ospravedlnění, znovuzrození, posvěcení]. I nejvzpurnější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozuješ. (Ž 68,19 KRAL)*

Verše, které líčí způsob, jak nás Ježíš Kristus razantně vyrval satanovi ze spárů, přestože jsme celým svým bytím sloužili tomu Zlému, ochotně poslouchali našeho otrokáře ďábla a bezmezně milovali svůj hřích, by nám měly připomínat, jak vysoká cena za nás byla zaplacená. I ti nejvzpurnější, které dal Otec Synovi, jsou z milosti Boží spolu s Kristem vzkříšeni ze smrti do života a spolu s ním uvedeni na nebeský trůn. Kristův kříž přemohl i ty **nejvzpurnější Otce vyvolené odpůrce**, jakým byl např. apoštol Pavel. Naše spasení bylo největším zápasem, největší duchovní bitvou, kterou kdy Bůh vedl. Ty, které si od věků

zamiloval, ty si také na kříži vybojoval, a na věky k sobě přitáhl svou svrchovanou mocí. Poslouchejme pozorně:

◆ *A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. **Drak i jeho andělé bojovali, ale neztvídali, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. A slyšel jsem mocný hlas v nebi: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří [= Kristovy nevěsty, Božího lidu], který je před Bohem osočoval dnem i nocí. Oni [= Boží lid, Jeho vyvolání, Jeho ekklesie] nad ním zvíťazili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví.“*** (Zj 12,7–11)

Tak byla Kristovým křížem vylopujena satanova domácnost. Tím svatým lupem jsme my všichni, kdo spoléháme na Krista, kdo jsme občany jeho duchovního království zde na zemi. Kristův kříž není žádná sentimentalita, není obrazem Boží touhy po nás, abychom Bohu dovolili zasáhnout do našeho života, nečeká na to, jak s křížem Ježíše Krista člověk naloží, zda se uvolí Jeho smrt za hřích světa přijmout nebo zavrhnout.

III. Proč je důležité vědět, kdo je Bůh a kdo je člověk?

Známe-li biblické odpovědi na tyto otázky a vírou je přijímáme za své, nemůžeme užstat neproměnění. Jestliže nás nepromění Boží svatost, nekonečnost, vševědoucnost, všemohoucnost, všudypřítomnost, neměnnost, jedinečnost a z toho vyplýva-

jící nutnost, Jeho věrnost svému slovu, bezhříšnost, mravnost, láska, trpělivost, milosrdnost a sebeobětování; dále jestliže nás nepromění, co tento Bůh pro nás, padlé a duchovně mrtvé ztracence vykonal na kříži; jestliže nás nepromění vědomí, že přirozeným rodem jsme patřili tomu Zlému, potom bychom měli zkoumat, zda jsme vůbec křesťané, a zda nás stále ještě neovládá člověčina a pýcha, tento průvodní znak nevíry, který mnohé odděluje od Boha a proč tolik lidí Krista odmítá.

Po pravdě, jsem znepokojen skutečností, že lidé, kteří se nazývali nebo nazývají křesťany, se ani v minulosti ani dnes natolik nebojí Boha, že prosazují svoji rádobý biblickou víru **neúčinnými**, světskými zbraněmi, přestože jejich jediným nástrojem by mělo být **účinné** Boží slovo, sola scriptura, láska k Bohu a bližnímu. Jistě, v každém z nás někdy probublá volání těla, kterým obhajujeme svoji milovanou herezi, a jistě každý z nás nějakou máme, ale v každém takovém případě bychom se měli s třesením obrátit k Bohu. Bez lásky zůstává v člověku jen sobectví. Kdo z nás může s čistým svědomím říci, že bez výhrad plní nejdůležitější přikázání, které má nadčasovou platnost?

◆ *Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí. (Lk 10,27a)*

Ten, kdo miluje Hospodina, Boha z důvodu — **Kdo Bůh je**, a ne proto, co by pro něj Bůh mohl udělat, ponese dobré ovoce, které plyne z lásky k Bohu a je její neoddělitelnou součástí. Kdo z nás může s čistým svědomím říci, že bez výhrad plní druhé nejdůležitější přikázání?

◆ *Miluj svého bližního jako sám sebe.*

(Lk 10,27b)

Kdo z nás může s čistým svědomím říci, že bez výhrad miluje Boží slovo a řídí se jím? V duchovním vesmíru, kde jde o slávu biblického Boha, je pouze a výhradně účinná jen jediná zbraň, a to je slovo Boží, které v duchovním, nefyzickém smyslu proniká na rozhraní duše a ducha. Vždyť naší zbraní je Písmo, slovo Boží, zprostředkované Duchem svatým takto:

◆ *Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a mor-ku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.* (Žd 4,12)

Jistě, i my křesťané jsme měli a budeme mít jisté rozdíly ve výkladu Písma, ale to neznamená, že bychom se měli hádat, nenávidět, a nemluvit mezi sebou. Ve fyzickém světě, kde jde většinou o uspokojení sobeckých a fyzických potřeb, totiž o uchvácení statků, a území druhého, jsou účinné pouze fyzické zbraně — kameny, ocelové meče, jaderné hlavice. Historie podává mnoho důkazů, kdy se lidé, kteří se považovali za křesťany, navzájem nebo

jednostranně v tom lepším slova smyslu hádali, pomlouvali, dělali si naschvály, aby jeden druhého vyšachovali z vedoucích „duchovních pozic“. V tom horším slova smyslu se vzájemně nebo jednostranně kamenovali, topili, upalovali, stínali, bojovali ocelovým mečem, ničili své odpůrce ekonomicky nebo je vyháněli do vyhnanství. Téměř každý bezbožník bude s notnou dávkou přehánění a škodolibosti prohlašovat, že vlastně za všechny osobní sváry a války může náboženský fanatismus.

Modlím se, aby naši dnešní přednášející vnesli dostatek světla Ducha Božího, do našich srdcí, že až se dnes večer rozejdeme, budeme takovými Božími dětmi, které v pravdě a s radostí poslouchají svého Otce i Pána. Modlím se, aby na nás každý poznal, že jsme větve, které jsou nejen naroubovány, ale jsou plně vrstlé do Kristova kmene, a proto nemůžeme nést špatné ovoce. Vyprošuji, abychom všichni byli zmocnění Duchem svatým, a abychom rostli ve znalosti našeho Pána. Amen.

Nahrávky ze Zimní konference 2014:

[www.reformace.cz/nahravky/
zimni-konference-2014](http://www.reformace.cz/nahravky/zimni-konference-2014)

ADOPTOVÁNÍ KE CHVÁLE (EF 1,5–6)

Jaroslav Kernal

Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. (Ef 1,5–6)

Máme před sebou mohutný text Božího slova – jeden z nejdůležitějších veršů v Písmu, který se týká našeho postavení před Bohem. Před námi je oddíl, který vyčnívá svou majestátností nad ostatní Písmo.

A. Kontext Efezským 1,3–14

Když se díváme na tuto část listu Efezským, můžeme jasně vidět dílo celé Boží Trojice. Bůh Otec, který vyvoluje před stvořením světa (v. 3–6), Bůh Syn, který

vykupuje, když se naplnil čas (v. 7–12) a Bůh Duch Svatý, který zapečetuje, když nadejde čas na spasení vyvolených (v. 13–14). Od začátku až do konce je zde jednotná spolupráce celé Boží Trojice. Dokonce je to tak, že v každé chvíli spolupracuje celá Boží trojice na každé z těch věcí – můžeme to dobře vidět v tomto textu, kde se neustále opakuje „v Kristu“ nebo „skrze Něj“ apod. Přesto ty jednotlivé věci – vyvolení, vykoupení a zapečetění zdůrazňují specifické dílo jednotlivých osob Boží trojice. Od začátku až do konce je tady také jedna skupina lidí, se kterou Bůh jedná. Byli vyvoleni před stvořením světa, titíž byli také vykoupeni Kristovou obětí na kříži a stejní lidé jsou při svém uvěření Duchem svatým zapečetěni. Apoštol to popisuje takto:

- ◆ *Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy.*
(Ř 8,29–30)

Všimněte si, jak se opakuje fráze „které – ty také“ – jsou to stále stejní jednotlivci.

B. Bezprostřední kontext

V předchozím textu jsme mluvili o předurčení, predestinaci, což je jiné slovo pro Boží plán, projekt, v němž Bůh všechno připravil tak, aby to nakonec dospělo k cíli, který On sám zamýšlel. Předurčení (v. 5) je plán, který Bůh naplňuje skrze vyvolení (v. 4). Vyvolení je konkrétní Boží čin, který stojí na počátku naplňování

Božího plánu, toho, co si Bůh předsevzal, to, co předurčil. Vyvolení je vykopáním základů domu, který je naprojektován, jehož podobu vidíte na plánech před sbou – a tím plánem je předurčení.

Bůh ve svém plánu předurčil, že určití, zcela konkrétní lidé se stanou jeho syny, jeho dětmi a z nich bude vytvořena nádherná nevěsta Jeho jednorozeného Syna – toho Nejmilejšího. Byli jsme předurčeni k přijetí za syny a v kontextu Boží vůle se to stalo „**rozhodnutím Jeho dobroty**“. Dnes se musíme více zaměřit na ono „přijetí za syny“ neboli adopci, jak lze také překládat použitý řecký výraz. Vysvětlíme si, co to znamená adopce, ukážeme si cíl adopce a její prostředek.

I. Adopce

- ◆ *Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny.*
(Ef 1,5-6)

Předurčil nás ‚k přisvojení za syny‘ (Pavlík), ‚k synovství‘ (ČSP). Přijetí za syny – to je adopce. Naším uším možná zní to slovo adopce trochu negativně, ale tak to není. Ono negativní zbarvení trochu vyplývá z toho, jak je adopce definovaná v našem právním systému. Adopce je „nejvyšší formou náhradní rodinné péče, při které přijímají manželé či jednotlivci za vlastní opuštěné dítě“. Mluví se tady o náhradní rodinné péči, je zde opuštěné dítě a to všechno nás vede k představě určité sociální vyloučenosti. Vidíme za tím rozbité rodiny, špatné nebo žádné sociální zázemí a to jsou věci, které na nás působí negativně.

Na druhé straně můžeme uvažovat o pozitivních věcech, ale v kontrastu k negativním. Můžeme mluvit o manželích, kteří z nějakého důvodu nemohou mít děti a pro ně je adopce velmi pozitivní věcí – nicméně na pozadí něčeho velmi bolestného. Nebo můžeme mluvit o opuštěném dítěti, jehož rodiče zahynuli při nějakém neštěstí – i zde je adopce něčím velmi pozitivním, ovšem znovu na pozadí něčeho tragického.

Pokud ale přistupujeme k Božímu slovu, tak musíme tyto své představy odložit a podívat se na to, jak adopci vysvětluje Písmo. I Písmo bylo napsáno v určité době a nese v sobě určité prvky z doby, kdy bylo napsáno. Když apoštol Pavel psal Efezským o adopci, o přijetí za syny, psal tyto věci lidem v římské říši a tedy v kontextu římského práva, kde byla adopce velmi jasně definována. A proto se i my musíme podívat na to, co znamenala:

A. Adopce podle římského práva

Římané měli ve svém právním systému pevně zakotvený institut adopce a s adopcí se také můžeme v římské společnosti prvního století setkat docela běžně. Nejedná se však úplně o adopci, jako je ta naše. Římská společnost byla velmi tvrdá. Musíme si říci, že to byla modlářská, hříšná a zvrácená společnost. Římané neznali sociální adopci. Fungovalo to tak, že pokud jste nechtěli novorozence, tak jste ho odložili na smetiště, kde ho buď sežrali polodivocí psi, nebo si ho vzali křesťané (tak to často bylo ve 2. a 3. století). Adopce nebyla sociální záležitostí ve

smyslu pomoci někomu, kdo nemá rodinu, najít rodinu novou.

Adopce ale byla sociální v tom slova smyslu, že se jednalo o prestižní společenskou záležitost. Vznešené aristokratické rodiny, které zastávaly vysoké úřady a disponovaly velkým majetkem, ale neměly mužské potomky, si vyhlédly obvykle dospělého, nadějného muže, který už něco dokázal, a toho adoptovaly. Znamenalo to, že rod bude pokračovat, jméno rodiny nezanikne a po generaci střídaný majetek nepřijde vniveč. Jak to probíhalo? Adopce měla pevně stanovená pravidla. Ten, kdo byl adoptován, musel být svým přirozeným otcem třikrát prodán jako otrok novému adoptivnímu otci. Ten ho dvakrát vrátil přirozenému otci, ale potřetí si nového syna ponechal a z otroka učinil svého syna. Přirozený otec už od té chvíle neměl na svého syna žádný nárok. Syn dostal jméno nové rodiny, výsady a postavení nové rodiny, příbuzenství nové rodiny, podíl na majetku nové rodiny a příslib dědictví.

Římská rodina byla patriarchální, a to znamenalo, že otec vládl nade všemi členy rodiny i nade vším jejich majetkem (v různých dobách v různé míře). Pokud měl adoptovaný syn nějaký majetek, tak se jeho správcem a faktickým vlastníkem stával adoptivní otec. Otec měl pravomoc i nad životem členů rodiny. Mohl dokonce vzít život a v rámci práva to nebylo považováno za vraždu. Jenom otec mohl říci – tento člověk bude mým synem, a jenom otec také mohl říci – tento syn už dále nebude zván mým synem. Toto je pozadí římské adopce, jak ho důvěrně znali lidé, kterým apoštol Pavel psal svůj dopis.

B. Adopce a její důsledky

Římský způsob adopce je pro nás dobrou ilustrací toho, jak probíhá adopce křesťana do Boží rodiny. Samozřejmě je to – jako každá ilustrace – ilustrace nedokonalá a jsou zde i nějaké rozdíly. Ale přemýšlejme o tom chvíli:

1. Adopce je nevyamahatelná. Kdo z nás je něčím dítětem? Každý. Všichni jsme něčimi dětmi. Moje otázka zní: Jakým právem jsme se stali dětmi? Měli jsme nějaké právo být počati? Neměli! Jiná otázka: Má někdo z nás právo na to, aby ho někdo – třeba Bill Gates nebo Andrej Babiš – adoptoval? Nemá! Nikdo nemá právo na to, aby byl adoptován. O tom je adopce. Všechno právo je na straně toho, kdo adoptuje. Všechno právo je na Boží straně. Proto čteme, že Otec nás povolil před stvořením světa, že Otec nás předurčil k adopci. Bůh to udělal, ne my.

My dokonce můžeme říct, že předtím, než jsme se stali křesťany, jsme byli neadoptovatelné děti. Byli jsme na tom hůř než ten nejhorší sirotek na světě. Ezechiel píše dceři jeruzalémské, ale jeho popis se výstižně vztahuje i na nás:

◆ *A tvoje narození? V den tvého narození nebyla odříznuta tvá pupeční šňůra, nebyla jsi umyta vodou, abys byla čistá, nebyla jsi potřena solí ani zavlnuta do plének. Žádné oko nad tebou nepojala lítost, aby ti aspoň něco z toho udělali ze soucitu s tebou. V den svého narození jsi byla pohozena v poli, protože jsi vzbuzovala hnus. Tu jsem šel kolem tebe a uviděl jsem tě, jak se trepeš ve vlastní krvi, a řekl jsem ti, když jsi ležela ve vlastní krvi:*

Žij! Řekl jsem ti, když jsi ležela ve své krvi: Žij! (Ez 16,4–6)

Dávno před stvořením světa nás Bůh povolil ke spasení, k životu, předurčil nás k adopci do své vlastní, Boží rodiny.

2. Adopce je ze strany adoptovaného nezrušitelná. Dokonce i v našem právním systému je to tak, že když se jedná o nezrušitelnou adopci, tak dítě dostane úplně nový rodný list, kde jsou jako rodiče zapsáni jeho noví rodiče a všechny údaje o těch původních jsou smazány.

Boží slovo mluví o tom, že v duchovním slova smyslu jsou zde dva druhy dětí – jsou děti Boží a jsou děti ďábla. Skutečně jich není víc – jsou jenom dvě tyto skupiny, žádná jiná – střední, neutrální není. Buď jste dětmi Božími, nebo jste dětmi ďábla.

◆ *I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Ef 2,1–2)*

My všichni – než jsme se stali křesťany, jsme byli dětmi ďábla. Ale Bůh nám udělil milost – zahrnul nás svou milostí. Předurčil nás k adopci. Udělal to ze svého rozhodnutí, ze své dobroty, z lásky k nám. Nebylo to kvůli ničemu v nás, ale bylo to kvůli lásce, která je v Něm. Proto můžeme říci, že:

3. Adopce nám dává naprostou jistotu a přináší pokoj. Celý úvod listu Efezským je o pokoji, o milosti, o jistotě, o spasení, které je pevné a jisté, je nepohnutelné, protože je cele a bez výhrad zakotveno jenom v samotném Bohu. Proto nám přináší takovou jistotu a pokoj.

- ◆ *Bůh řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ (Žd 13,5)*

Bůh je Otec, který nás nikdy nikomu nedá. Kristus za nás zaplatil (v. 7) – On si nás nenechá nikým ukrást. Bůh nás vydobyl (v. 14) – vybojoval nás, jsme jeho kořisti. Nikdo nás nevytrhne z Jeho ruky. O tom je adopce, o tom je přijetí za syny do Boží rodiny.

C. Adopce a její užitek

Jak jsme viděli na příkladu z římské rodiny, adopce přinášela nové postavení, nové jméno, nové výsady. Víte, jsou dva způsoby, jak z nás Bůh dělá své děti. Jednak je to novým narozením.

- ◆ *Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží. (J 3,3)*

To stojí na počátku. Bez nového narození není možné stát se součástí Božího království, není možné stát se údem Kristovy nevěsty. Nové narození musí být na samotném počátku. Jenom díky novému narození může přijít víra, ospravedlnění, pokání. Nové narození znamená novou přirozenost: Z dětí ďábla se stávají děti Boží.

Ruku v ruce s novým narozením jde adopce. Znovuzrození je o přirozenosti – je to o novém stvoření (2K 5,17). Adopce je o novém postavení. Adopcí získáváme nový status, nové místo, novou pozici. Do této chvíle jsme byli jako žebrák Lazar z Lukáše 16, který byl chudák, plný vředů a který ležal u vrat boháče a toužil se nasycit alespoň tím, co spadlo z boháčova stolu (Lk 16,20–21). Když zemřel, byl přenesen k Abrahamovi, kde se mu dostalo všeho dobrého. To bylo nové místo, nové

postavení, nový status. Toto je něco, co se děje v našem životě už nyní. Nyní jsme byli adoptováni do Boží rodiny, nyní máme nové postavení. Už nyní nazýváme Boha Otcem. Byli jsme vysvobozeni z otroctví hříchu a patříme do Boží rodiny:

- ◆ *Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! (Ř 8,15)*

Přijali jste Ducha synovství, doslova je tam adopce – je tam stejné slovo jako v Ef 1,5. Bůh je náš Otec, Abba. Doslova to znamená tatínek. Bylo to slovo používané malými dětmi – je to vyjádření důvěry, jistoty, stability.

Adopce do Boží rodiny znamená pevný, silný, na Bohu založený a v Něm zakotvený vztah s Ním samotným. Je to naprostá změna našeho postavení. Z otroka se stává syn, ze vzbuorence člen rodiny, z hříšníka svatý, z kamenného srdce je srdce měkké a masité. Z nenávisťi je láska, z temnoty se stává světlo, z Božího nepřítelů milované dítě Boží.

Je toho mnoho, co nám přináší přijetí za syny: **1.** Už **nejsme dětmi ďábla**. Byli jsme vysvobozeni z jeho rodiny. **2.** Přijali jsme **Boží jméno**. **3.** Jsme **Boží děti** – přijali jsme Ducha synovství. **4.** Jsme **posazení na nebeský trůn** – nyní duchovně spolu s Kristem (Ef 2,6), ale jednoho dne ve vykoupeném těle. **5.** Bůh se nad námi **slitovává** (odvrací od nás svůj hněv, který jednoho dne spálí celý tento svět). **6.** Bůh nás **chrání** – nedopustí zkoušku nad naše síly. **7. Stará** se o nás. Pečuje o nás, zajišťuje nás vším potřebným. Ne tak, jak kážou učitelé prosperity – Bůh

naplňuje naše skutečné **potřeby**. Naše tělo je propadlé zkáze a náš život na zemi je krátký – to ukazuje, že naše skutečné potřeby nejsou tělesné, ale duchovní, věčné – Bůh pro nás připravil spasení. **8.** Bůh nás také **vychovává** k vznešeným cílům. **9.** Spolu s výchovou jde ruku v ruce asi nejméně populární, ale důležitá věc – Bůh nás kázní, **restá**. A nakonec: **10.** Jsme **dědicové** a čekáme, až přijde čas a my získáme zaslíbené dědictví:

◆ ... i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru sténáme, očekávajíc **přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla.**

(Ř 8,23)

Znovu je tady přijetí za syny, adopce (jako v Ef 1,5). To slovo používá jenom Pavel a další dvě místa jsou v Ř 9,4, kde se mluví o tom, že Izraeli patřilo synovství, adopce a s tím také sláva, smlouvy, zákon, bohoslužba i zaslíbení. Poslední místo je v:

◆ *Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli **přijati za syny.***

(Gal 4,4–5)

Znovu je zde adopce, synovství použito v onom finálním, konečném významu, ve smyslu dědictví, které je zaslíbeno křesťanům.

◆ *A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.* (Gal 4,7)

II. Ke chvále slávy milosti

◆ *Bůh nás předurčil k synovství ... ke chvále slávy své milosti...* (Ef 1,5–6 ČSP)

Celý tento oddíl – od prvního verše dál, je ohromnou oslavou Boha, velikého Boha, mocného Boha, svatého Boha, naprosto svrchovaného Boha. Boha, který se rozhodl zachránit hříšníky. To, co naprosto vyniká ve světle Boží velikosti, je ohromná Boží milost. Znovu a znovu je to o milosti.

◆ *...naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost.* (Ef 1,7)

◆ *...svého záměru, svého **milostivého** rozhodnutí, jímž si předsevzal...* (Ef 1,9)

◆ *Ale Bůh, bohatý v milosrdenství ... probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. **Milostí** jste spaseni!* (Ef 2,4–5)

◆ *...nesmírné bohatství **milosti** je v jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.* (Ef 2,7)

Kdyby to bylo málo, kdyby si pořád někdo chtěl myslet, že jsou potřeba nějaké skutky, jimiž bychom mohli dosáhnout svého spasení, ať čte:

◆ ***Milostí** tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se **nikdo nemůže chlubit.*** (Ef 2,8–9)

Milost je tím nejdůležitějším z Boží strany ve vztahu k nám.

A. Jsme adoptováni z milosti

Podívejme se na dílo Boha Otce, jak popsané ve verších 4–6. To celé je o milosti. Vyvolení je o Boží milosti. Nejsme vyvoleni na základě čehokoliv, co by Bůh nacházel na nás nebo v nás samotných. Předurčení je Boží dílo. Když někdy křesťané mluví o tom, jak Bůh předurčil na základě toho, co viděl v budoucnosti, popírá to myšlenku toho, že se Bůh rozhodoval sám a nezávisle na nás.

Celý proces adopce ukazuje na milost a je o milosti. Adopce je jenom z milosti. Adopce ukazuje, co milost doopravdy znamená. Není to především o propuštění vězně, není to především o odpuštění hříchů, ale je to o přijetí to Boží rodiny. Všechny ostatní věci k tomu také patří, ale toto přijetí Bohem, toto **bezpodmínečné a nenárokovatelné** přijetí Bohem přesně ukazuje na milost.

Odsouzenec k smrti může prosit o milost a může dostat místo trestu smrti doživotí nebo vyhnanství. A je to milost. Hříšníci mohou prosit o milost a trest může být odložen. Příkladem může být město Ninive, kterému prorok Jonáš vyhlašoval, že bude zničeno. Když obyvatelé činili pokání – od největšího po nejmenšího, Bůh se slitoval a odložil – dočasně – soud nad tímto hříšným městem. Když sto let po Jonášovi řecký učenec Herodotos procházel kolem tohoto města, tak mu nikdo z místních nebyl schopen říci, co je ta hromada hlíny a prachu, v níž se toto pyšné město proměnilo. A dalších 2000 let lidé ani netušili, kde toto město bylo. Přišel Jonášem ohlášený soud!

Nic podobného se nemůže stát s adopcí. Buď je dítě naše, nebo je cizí. Buď dostalo milost a bylo přijato, nebo nedostalo milost. Milost je tím, na co nemá nikdo nárok. Přesto vidíme, že všechna milost je v Kristu Ježíši a nikdo, kdo k Němu přijde, nebude odmítnut. Boží milost je v Kristu přístupná pro každého! A každý, kdo v Něho věří, je Bohem přijat, má život věčný, nebude odsouzen, ale dojde slávy. Tady můžeme vidět, jak je milost ohromná a kolik slávy je spojeno s mi-

lostí. Proto apoštol mluví o chvále slávy Boží milosti.

B. Jsme adoptováni ke chvále

V šestém verši první kapitoly listu Efezským je popsán cíl, věčný záměr, který má Bůh se svými vyvolenými, se svými dětmi, s těmi, které adoptoval – budou chválou slávy Boží milosti. Není tam sloveso, jako je to v ekumenickém překladu, ale je tam podstatné jméno. Je to tak i ve verši 12 a 14, přičemž ve čtrnáctém verši je zdůrazněno: „...abychom byli chválou Jeho slávy.“

Když se dnes řekne chvála, tak si většina křesťanů představí zpěv moderních popových písní s více nebo méně křesťanským textem. Známe jednoho bratra, který kudy chodí, zpívá. Neustále si pobrukuje nějaké křesťanské písničky. Ale to není to, co znamená tento text!

Můžete si totiž prozpěvovat křesťanské písničky a přitom dělat nekřesťanské věci – a potom nejste chválou slávy Boží milosti, ale ostudou Božího království. A ve zmatku, který dnes panuje mezi křesťany v těchto věcech, je klidně docela možné, že takový člověk nebude křesťanem vůbec.

Juda ve svém krátkém listu psal o lidech, kteří „zaměňují Boží milost za nezřízenost“ (Ju 4). Juda vysvětluje, že tito lidé nejsou křesťané, ačkoliv oni sami prohlašují, že jsou. Používají křesťanský slovník, používají křesťanské fráze, slouží v církvi a dost možná si prozpěvují křesťanské písně. Problém je, že tito lidé neznají Boží milost. A to je základní důvod, proč – i kdyby dělali cokoliv – **ne-mohou** být chválou slávy Boží milosti.

Nemůžeme oslavovat milost, pokud nerozumíme tomu, co milost znamená.

Náš text mluví o milosti, a milost znamená proměnu člověka. V adopci je tato proměna vysvětlena nejlépe. Víím, kdo jsem byl, víím, kdo jsem nyní a víím, kdo to způsobil. Proto mohu chválit Boha za jeho ohromnou milost.

III. V Božím Nejmilejším

Šestý verš nám říká, že všechna milost, kterou jsme dostali, je v Kristu Ježíši. Všimněte si souvislosti s předchozí chválou ve verši tři:

◆ *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdaril vším duchovním požehnáním nebeských darů. (Ef 1,3)*

V šestém verši doslova je: „...ke chvále slávy své milosti, kterou nás milostivě zahrnul v tom Nejmilovanějším.“ V Kristu jsme zahrnuti milostí. Proč ale Pavel zdůrazňuje, že Kristus je ‚Nejmilejší‘, ‚ten Milovaný‘, ‚Nejmilovanější‘?

A. Kristovo synovství je jiné než naše

Myslím, že to není hlavním záměrem, proč je to tady takhle napsáno, ale v kontextu adopce, přijetí za syny, o tom musíme mluvit. Naše synovství se od Kristova synovství liší v mnoha věcech, a abychom rozuměli tomu, kdo je Kristus, tak musíme o těchto věcech přemýšlet.

My jsme byli adoptováni do Boží rodiny, zatímco Kristus je věčný Boží syn. Kristus byl a je Bůh. My nikoliv. My se staneme účastníky Boží přirozenosti, ale jenom proto, že jsme byli adoptováni do Boží rodiny. Naše přirozenost byla zlá,

ale Bůh jí změnil, dal nám novou. Kristova přirozenost je od věčnosti stále stejná:

◆ *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl... (Fp 2,6)*

Kristus se stal člověkem. Cele člověkem, a dokonalým člověkem. V jeho přirozenosti nebylo nic hříšného, jako to bylo v naší přirozenosti. V lidském těle nám ukázal, co to znamená být člověkem, co to znamená uctívat Boha, co to znamená být členem Boží rodiny a nazývat Boha svým Otcem. A to je něco, co my sami ze sebe nemáme a mít nebudeme. Proto je Kristus tím Nejmilejším.

B. Největší svatost vyžaduje největší obět

Když Pavel nazývá Krista tím Nejmilejším, ukazuje, jak veliká obět byla zaplácena za naše hříchy. Proč Bůh nemohl jen tak odpustit naše hříchy? Když mě někdo urazí, také mu odpustím a nemusí přinést žádnou velkou obět. Odpověď je jednoduchá – Bůh je absolutně svatý a my nikoliv. Absolutní svatost vyžaduje absolutní spravedlnost. Urážka Božího majestátu vyžaduje odpovídající obět za hřích. Takovou obětí nemohlo být nic menšího než samotný Boží Syn.

◆ *On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všecko? (Ř 8,32)*

C. Největší milost vyžaduje největší cenu

Bylo za nás zapláceno výkupné. Bylo za vás zapláceno jako za otroka. Byli jsme vykoupeni. Tím výkupným je sám Boží syn. Kvůli tomu, aby nás Bůh mohl při-

jmout za syny, se Kristus rozhodl vzdát se svého postavení v nebi a stát se člověkem. A co víc! Rozhodl se obětovat svůj vlastní život. Čistý, svatý a neposkrvněný Boží syn se rozhodl, že na sebe vezme náš hřích. Dokonalé pouto lásky mezi Otce a Synem bude kvůli našemu hříchu přerváno, protože na kříži je na Krista vy-lit Boží hněv kvůli našim hříchům!

◆ *Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? (Mt 27,46)*

Toto je cena milosti. Nás nestojí nic – je to milost, ale Boha stála Jeho milovaného Syna. A to proto, abychom my nyní mohli

být přijati jako Boží synové a dcery do Boží rodiny, do vztahu dokonalé lásky.

To je sláva Boží milosti. To je její velikost. Když toto vidíme, rozumíme, co to znamená, že jsme byli vyvoleni, abychom byli svatí a bez poskvrny. Když toto vidíme, rozumíme tomu, že máme být – v celém svém způsobu života „chválou slávy Jeho milosti“.

◆ *Konečně vás, bratří, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši, abyste vždy více prospívali v tom, co jste od nás přijali a co už také činíte: žijte tak, abyste se líbili Bohu. (1Te 4,1)*

Amen.

LÁSKA SVRCHOVANÁ

James M. Boice

Boží láska je svrchovaná. Protože Bůh je Bůh, a nemá proto k nikomu žádné povinnosti, svobodně si vybírá, koho bude milovat. Skutečně to prohlašuje, když říká: „Jákoba jsem si zamiloval, ale Ezaua jsem odmítl“ (Ř 9,13). Anebo s ohledem na Izrael: „Nikoliv proto, že byste byli početnější než kterýkoliv jiný lid, přilnul k vám Hospodin

a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoliv lidu. Ale protože vás Hospodin miluje a zachová přísahu, kterou se zavázal vašim otcům...“ (Dt 7,7–8).

Lidé toto učení většinou nemají v oblibě, ale jiné být ani nemůže, má-li Bůh opravdu zůstat Bohem.

Základy křesťanské víry, s. 278

K TÉMATU ZIMNÍ KONFERENCE 2015

JEDINĚ PÍSMO

Michael Kruger

Žijeme ve světě plném protichůdných výroků o pravdě. Každý den jsme bombardováni prohlášeními, že něco je pravda a něco jiného je lež. Říkají nám, čemu máme věřit a čemu ne. Žádají, abychom jednali tímto způsobem, a ne jiným. Ve svém článku „Co vím jistě“, který vychází každý měsíc, Oprah Winfreyová říká, jak

zacházet s našimi životy a našimi vztahy. Úvodník The New York Times nám pravidelně říká, jak přistupovat k velkým morálním, právním nebo veřejně politickým otázkám naší doby. Richard Dawkins, britský ateista a evolucionista, nám říká, jak smýšlet o našem historickém původu a našem místě ve vesmíru.

Jak si přebrat všechna tato tvrzení? Jak lidé vědí, co si mají myslet o vztazích, mravnosti, Bohu, původu vesmíru a mnoha dalších důležitých otázkách? K odpovědi na takové otázky lidé potřebují určitou normu, standard nebo kritéria, na která se lze odvolat. Jinými slovy, potřebujeme konečnou autoritu. Samozřejmě každý má určitou konečnou normu, na kterou se odvolává, ať už si je či není vědom toho, co tuto jeho normu představuje. Někteří lidé se odvolávají na rozum a logiku, aby ospravedlnili protichůdná tvrzení o pravdě. Jiní se odvolávají ke smyslovým prožitkům. Ostatní se odvolávají na sebe a svůj vlastní subjektivní smysl pro věc. I když je v každém tomto přístupu něco z pravdy, křesťané je všechny jako konečnou normu poznání historicky odmítli. Namísto toho Boží lid všeobecně potvrdil, že existuje jen jedna věc, která má právo nazývat se nejvyšší normou: Boží slovo. Nemůže existovat žádná vyšší autorita než Bůh sám.

Samozřejmě nejsme první generace lidí, která čelí protichůdným tvrzením. Adam a Eva čelili takovému dilematu už na samotném počátku. Bůh jim jasně řekl: „Propadneš smrti, pokud půjš ze stromu poznání dobrého a zlého“ (Gn 2,17). Had jim naopak řekl: „Nikoli, nepropadnete smrti“ (Gn 3,4). Jak se měli Adam s Evou rozhodnout mezi těmito protichůdnými tvrzeními? Prostřednictvím empirismu? Pomocí racionalismu? Podle toho, co se jim zdálo správné? Ne, byl jen jeden standard, na který se kvůli svému rozhodnutí měli odvolat: slovo, které k nim promluvil Bůh. Naneštěstí k tomu nedošlo. Místo, aby se spolehli na Boží zjevení, rozhodla

se Eva, že se pustí do průzkumu na vlastní pěst: „Žena viděla, že je to strom s plody - dobrými k jídlu, lákavý pro oči... Vzala tedy z jeho plodů a jedla...“ (Gn 3,6). Nemylte se, podstatou pádu nebylo jen to, že Adam a Eva snědli ovoce. Jádrem pádu bylo odmítnutí Božího slova. Boží lidé odmítli Boží slovo coby konečnou normu platnou pro celý život.

Pokud je však Boží slovo nejvyšším standardem pro celý život, nutně přichází zásadní otázka: Jak se dostaneme k Božímu slovu? Kde se nachází? Tato otázka nás samozřejmě přivádí k jedné ze základních úvah protestantské reformace. I když se autority římskokatolické církve shodly, že Boží slovo je konečným standardem pro celý život a nauku, věřili také, že toto slovo lze nalézt i mimo Písmo. Řím prosazoval trojitou strukturu autority, která zahrnovala Písmo, tradici a magisterium. Klíčovým prvkem této trojnásobné autority bylo samotné magisterium, což je úloha směřodatného vyučování římskokatolické církve, která se projevuje předně u papeže. Protože byl papež považován za nástupce apoštola Petra, jeho oficiální prohlášení (ex cathedra) byla považována za slova samotného Boha.

V tomto bodu si však reformátoři stáli na svém. I když prohlásili, že „mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otčům ústy proroků“ (Žd 1,1), tvrdili, že bychom už neměli očekávat další zjevení nyní, kdy k nám Bůh v posledním čase promluvil ve svém Synu (v. 2). Písmo jasně vyučuje, že záměrem apoštolského úřadu bylo vykonat jednorázovou úlohu

v dějinách spásy, a to položit základy církve (Ef 2,20). Při plnění úlohy pokládání základů apoštolové poskytli církvi směrodatné vyučování dosvědčující a uplatňující veliké Kristovo vykupitelské dílo. A tak by novozákonní písemnosti, které jsou trvalým ztělesněním apoštolského učení, měly být považovány za dokončené dílo Božího zjevení Jeho lidu. Tyto písemnosti jsou spolu se Starým zákonem tím jediným, co je právoplatně považováno za Boží slovo.

Přesvědčení, že Sola Scriptura – jediné Písmo – je Boží slovo, a proto je jediným neomylným pravidlem pro život a učení, roznítilo plamen potřebný k zažehnutí reformace. Opravdu to bylo považováno za „formální příčinu“ reformace (zatímco Sola Fide neboli „jedině vírou“ bylo považováno za „materiální příčinu“). Způsob, jak Martin Luther vnímal tuto doktrínu, vyjádřil ve své slavné řeči k Wormskému sněmu (1521), poté, co byl požádán, aby odvolal své učení:

Dokud nebudu přesvědčen svědectvím Písma nebo jasným zdůvodněním (protože nedůvěřuji v papeže ani v koncily, neboť je dobře známo, že se často mýlili a protirečili si), jsem vázán Písmem, které jsem citoval, a mé svědomí je zajatcem Božího slova. Nemohu a neodvolám nic, protože není bezpečné ani správné jít proti svědomí... K tomu mi dopomáhej Bůh. Amen.

Pro Luthera bylo Písmo a jediné Písmo konečným rozhodčím toho, čemu bychom měli věřit.

Jako mnoho základních křesťanských přesvědčení je samozřejmé i doktrína Sola Scriptura často nepochopena a špatně aplikována. Někteří naneštěstí používají Sola Scriptura jako ospravedlnění pro individualismus typu „já, Bůh a Bible“, kde církev nenese žádnou skutečnou autoritu a dějiny církve nejsou při výkladu a aplikaci Písma brány v úvahu. A tak jsou mnohé sbory dnes téměř nehistorické – odříznuté zcela od bohatých tradic a vyznání církve. Špatně si vykládají, že Sola Scriptura znamená, že Bible je jedinou autoritou, místo aby pochopili, že Bible je jedinou neomylnou autoritou. Je ironií, že takový individualistický přístup vlastně podkopává nauku Sola Scriptura, kterou má chránit. Zdůrazňováním autonomie jednotlivého věřícího je člověk ponechán jen s osobními, subjektivními závěry o tom, co Písmo znamená. Necení se zde ani tak autorita Písma, jako autorita jednotlivce.

Reformátoři by v takové pokroucení nepoznali svou nauku Sola Scriptura. O církevní otce, církevní koncily a vyznání církve se naopak dychtivě opírali. Na takovou historickou zakořeněnost bylo nahlíženo nejen jako na prostředek zachování ortodoxie, ale také jako prostředek zachování pokory. V protikladu k obecnému porozumění neměli reformátoři dojem, že by přicházeli s něčím novým. Spíše si uvědomovali, že odkrývají něco velmi starého – něco, v co církev původně věřila, ale později to překroutila a pokřivila. Reformátoři nebyli inovátoři, ale spíše archeologové.

Jsou i další extrémny, před kterými nás nauka Sola Scriptura ochraňuje. I když se jistě chceme vyhnout individualistickému a nehistorickému přístupu mnoha dnešních církví, Sola Scriptura nás také ochraňuje před neustálým přepracováváním vyznání a dalších lidských dokumentů (či myšlenek) a jejich vyvyšování na úroveň Písma. Musíme se mít vždy na pozoru před stejnou chybou, jaké se dopustil Řím, totiž před přijetím toho, co bychom mohli nazvat „tradicionalismem“, který se snaží svázat svědomí křesťanů v oblastech, kde to Bible nedělá. V tomto smyslu je Sola Scriptura strážcem křesťanské svobody. Největší nebezpečí, kterému čelíme ohledně Sola Scriptura, však není její nepochopení. Největším nebezpečím je na ni zapomenout. Máme tendenci přemýšlet o této nauce čistě v rámci událostí šestnáctého století – jako o následku doby katolicko-protestantských bitev, jenž je pro moderní věk nepodstatný. Ale protestant-

ská církev moderní doby potřebuje tuto nauku více než kdy dříve. Lekce reformace byly z velké části zapomenuty a církev se opět začala spoléhat na konečné autority mimo Písmo.

Aby se církev vrátila zpět k Sola Scriptura, musíme pochopit, že tak nestane pouze, budeme-li o této doktríně vyučovat (i když i to musíme dělat). Hlavní způsob, jak dovést církev zpět, je vlastní kázání Písma. Jen Boží slovo má moc přeměnit a reformovat naše sbory. O Sola Scriptura bychom tedy neměli jen mluvit, ale měli bychom ji žít. A když to budeme dělat, musíme kázat celé Boží slovo – nevybírat si části, kterým dáváme přednost nebo si myslíme, že je naše shromáždění chce slyšet. Musíme kázat jediné slovo (Sola Scriptura) a musíme kázat celé slovo (tota Scriptura). Ty dvě jdou ruku v ruce. Když se v moci Ducha svatého spojí dohromady, můžeme doufat v novou reformaci.

PÍSMO A POKORA BOŽÍ

Robert Sheehan

Tradiční pohled na Písmo je často od-suzován jako „zbožňování Bible“, přičemž důraz je kladen na to, že náboženskou autoritu nelze hledat ani v církvích ani v psaném slově. Kde by se tedy měla nacházet? Pro některé autorita spočívá v samotném Kristu. Ti pak ale nedokáží cele uzнат Kristovu autoritu, když odmítají jeho pohled na Písmo. Jiní říkají, že pravou náboženskou autoritou je Bůh sám. To je nakonec pravda, co to však znamená?

Často je kladen důraz na „setkání s Bohem“. Učení, která se více soustřeďují na člověka, mluví o potřebě člověka hledat Boha, a učení, která zdůrazňují Boží iniciativu, se soustřeďují na to, že člověka hledá Bůh. Ať už je to tak nebo tak, směrodatná a smysluplná zkušenost s Bohem není zprostředkována skrze takovou knihu, jakou je Bible, ale skrze zkušenosti různého druhu. Mít opravdovou a smysluplnou zkušenost s Bohem je pro lidskou existenci životně důležité.

Pro takové učení je inspirace nebo přesnost Bible bezvýznamná. Bůh ji může použít jako součást svého způsobu, jak se dát poznat skrze setkání, ale tou důležitou součástí zkušenosti s Bohem není použitý prostředek, je jí prožitá zkušenost.

Na skutečnost, že se Bůh rozhodl použít něco tak „samozřejmě lidského a kázového“ jako je Písmo, je někdy nahlíženo jako na součást obrovské blahosklonnosti Boží. O „chybách“ v Písmu se pak tvrdí, že zdůrazňují pokoru a dovednost Boží, když používá tak nedokonalých nástrojů pro to, aby se prolomil do lidské duše.

Nikdo nevystihuje tento názor lépe než Karl Barth: „Jestliže se Bůh nestyděl mluvit skrze Písmo s jeho nedokonalými lidskými slovy, s jeho historickými a vědeckými bludy, jeho teologickými rozpory, s nejistotou jeho přenosu a především s jeho židovskou povahou, ale určil, aby mu i s celou jeho nedokonalostí sloužilo, ani my bychom se za něj neměli stydět, když nás chce i s celou svou nedokonalostí obnovit a být nám svědkem.“

Jak veliký je kontrast mezi Barthovým postojem k Písmu a postojem našeho

Pána a jeho apoštolů! Shodnou se pouze na jediném bodě: že Písmo je svědkem Božím. Ve všech ostatních bodech jsou v absolutním nesouladu. Barth vidí Bibli plnou omylných slov; Kristus na základě těchto slov argumentuje. Barth věří, že Bible obsahuje historické, vědecké a teologické bludy; Kristus s absolutní důvěrou cituje historické a vědecké pasáže Bible a nenachází rozpory. Nejistý přenos není pro Bartha problém; Kristus si je jistý, že Bible byla zachována a nebude ztracena. Barth se pošpiňuje antisemitsky namířenou formulací; Kristus je přesvědčený, že spasení pochází z Židů. Tu stejnou Bibli, kterou Barth viděl jako knihu, jejíž používání vyžaduje skutek nezměrné Boží pokory, viděl Kristus jako Písmo, které musí platit.

Obrovskou potřebou současnosti není, aby se pokořil Bůh a používal nedokonalou Bibli, ale aby se pokořil člověk a sklonil se před neomylným, inspirovaným Slovem Božím. Leží před námi rozhodnutí, uznáme-li názor, který má na Bibli Kristus, nebo názor, který má na ni člověk.

Z knihy Můžeme důvěřovat Bibli?

Snažte se pochopit význam Slova. Je to nezbytné, abyste mohli rozlišovat mezi pravdivým a překrouceným Slovem. **Polovina všeho zla ve světě je způsobena překroucením pravdy.** Dábel, který zná Boží slovo, sebere nějaký výrok Bible, zkrátí ho, něco přidá a napadne tím Krista. Pán Ježíš nevyjednává s ďáblem, ale důrazně mu připomíná, co „je psáno“. Dělejte totéž. Zkouvejte v Slově, snažte se získat pravé poznání, dbejte na souvislost a osvojte si rozlišovací schopnosti. Pokud budete ovládat Boží slovo, vyvarujete se chyb. Řeknete: „Je psáno.“ Někteří považují své vyznání víry za zbraň rovnocennou Písmu. To je omyl. Ani biblické citáty vytržené ze souvislosti, překroucené a zfalšované nejsou „je psáno“. Čtěte Slovo a modlete se o pomazání Duchem svatým, abyste Slovo znali a rozuměli jeho významu.

Charles H. Spurgeon

600 LET OD UPÁLENÍ MISTRA JANA HUSA HLASY Z MINULOSTI

Lance Roberts

- ◆ *Vzpomeň na dávné dny, zvažuj roky z generace na generaci. Zeptej se svého otce, ať ti poví, svých starců, ať ti řeknou. (Dt 32,7 ČSP)*

Proč vůbec mluvit o minulosti?

Lidé v naší postmoderní společnosti příliš nechtějí mluvit o minulosti. Řídí se heslem „co bylo, bylo, důležité je, co bude“. Motem dnešních mladých lidí je „pryč se starým, vše nahradit novým“. Nové však vždy neznamená lepší. Ve skutečnosti nám Pán ve svém Slově říká, abychom nezapomínali na minulost a učili se od těch, kteří tady byli před námi (Dt 32,7).

Při pohledu na zničený Jeruzalém se Jeremjáš v Pláči modlil k Bohu: „Vrať nás, Hospodine, zpět k sobě a navrátíme se. Obnov naše dny jako za dávnověku.“ (Pl 5,21 ČSP) Toužil po tom, aby se mohl vrátit v čase do období Božího požehnání, péče a ochrany pramenící z poslušnosti Izraele. Teď však museli Izraelci nést následky skutečnosti, že na Boha zapomněli. Lidem a pastorům 21. století by náramně prospělo připomenout si život a službu svých předků a učit se od nich.

Česká reformace byla především reformací skrze kázání, která byla započata kázáním Milíče a Matěje z Janova. Nevědomky tak oba připravili půdu pro Mistra Jana Husa, jenž se později vydal v jejich šlépějích. Hlavním působištěm Jana Husa se stala Betlémská kaple v Praze, která byla v roce 1391 postavena právě

dvěma učedníky Jana Milíče. Byla pojmenována Betlémská kaple (což je Dům chleba), „neboť tam mohou být obyčejní lidé a věrní Kristovi občerstveni skrze kázání“. Řehoř VII. prohlásil ve svém dopise udělujícím kapli apoštolské požehání (1408), že kaple vznikla za účelem kázání Božího slova. Počátek reformace, kterou si Bůh použil k tak potřebné změně v církvi, byl tedy výsledkem tohoto nového důrazu na kázání.

Je důležité připomenout, že česká reformace nebyla, na rozdíl od působení Lutheera a Kalvína o sto let později, zaměřena na učení o sola fide a sola Scriptura. V období české reformace se velcí kazatelé soustředili na mravní reformu a návrat k Písmu jako nejvyšší autoritě. Oliphant Old popisuje českou reformaci jako spíše prorockou (tzn. po vzoru Ámose, Micheáše a Jeremjáše) než protestantskou. Tato „prorocká“ kázání byla výzvou k pokání, obratu k Písmu a požadavkem sociální a mravní reformy. Nepotřebovala by i dnešní církev projít velmi podobnou reformou?

Jan Hus

Jan Hus (asi 1369–1371, zemřel roku 1415) byl kazatelem, který přispěl k rozvoji české reformace jako nikdo jiný. Právě jeho kázání si Bůh použil k tomu, aby probudil český národ a způsobil v něm výrazné změny. Navázal na reformy započaté Milíčem a Matějem a dále na tomto základě stavěl. Neměl to však vůbec jednoduché.

Hus pocházel z velmi skromných poměrů, jeho rodiče byli pouze chudí rolníci. Otec mu zemřel, když byl ještě dítě, matka ho tedy vychovávala sama, a to s vroucím přáním, aby se z jejího syna stal kněz. To byla i touha samotného Husa. Později se mu podařilo tento sen splnit, stál jej však spousta tvrdé práce a pilného studia.

Z chlapce z jižních Čech se nakonec stal uznávaný učitel na Karlově univerzitě s titulem mistra svobodných umění. V roce 1402 byl vysvěcen na kněze, získal plnou profesuru a stal se rektorem. Tou nejdůležitější funkcí, kterou Hus zastával, však nebyla funkce profesora ani rektora, nýbrž kazatele v Betlémské kapli. Právě jeho kázání ho odlišovala od všech ostatních a ty si také Bůh použil k vyvolání revoluce, která měla změnit svět.

Jeho služba a kázání byly významně ovlivněny spisy Jana Wycliffa, k nimž získal přístup díky Čechům studujícím v Oxfordu, kteří se po svém návratu postarali o jejich rozšíření. Wycliffovy spisy měly na Husa výrazný vliv a utvrdily ho v pravdách, které již v té době kázal. Stejně jako Wycliffe i Hus požadoval, aby bylo Písmo zpřístupněno obyčejným lidem a aby kněz vykládal pravdu přímo z Bible. Mnoha kněžím Husovy doby však ke kázání chyběly morální kvality.

Jednou z ústředních věcí, o které Hus ve své službě usiloval, byla změna chování

a charakteru kněží. Později ve svém životě popisuje svou dětskou touhu být knězem takto: „Musím vyznat, že když jsem byl ještě mladým studentem, choval jsem v sobě zlou touhu stát se knězem rychle, abych si tak zajistil dobré živobytí a oděv a získal uznání od lidí.“ Díky studiu Písma se jeho pohled na kněžství změnil, což ho také v je-

ho kázáních vedlo ke kritice takovýchto světských kněží hledajících pouze požitek.

Hus byl ve skutečnosti opakem průměrného kněze tehdejší doby. Byl znám jako muž čistoty a člověk, který lidi kolem něčím přitahoval. Schaff o Husovi říká: „Je pouze přirozené před-

Věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž se pravdy, braň pravdu až k smrti; neboť pravda tě osvobodí od hříchu, ďábla, smrti tvé duše a nakonec také od věčné smrti.

pokládat, že osobnímu životu Jana Husa se nedalo nic vytknout. Až do poslední chvíle v Kostnici nebylo vzneseno žádné obvinění proti jeho charakteru. Ani Husovy ostré veřejné útoky, které pronášel již od počátků své veřejné služby na účet hanebného duchovenstva, nevyvolaly jediné obvinění vznesené proti jeho osobní čistotě.“ Hrabě Lutzow ve své knize zmiňuje, že dokonce i český historik Anton Lenz, jenž považoval Husa za heretika, přiznal Husovy mravní kvality, jeho zásadovost a zbožnost. Jeho bohabojnost, čistota a svatost ho oddělovala od ostatních kněží a činila ho před nimi bezúhonným. Díky jeho zbožnému životu mohl Pán učinit z chudého venkovana nejlivnějšího kazatele českého národa, jehož odkaz nemá v české historii obdoby.

Husův odkaz nebude nikdy zapomenut. Jeho jméno bude vždy hluboce vryto do české historie, ne však díky jeho velkému nadání. Bude navždy připomínán jako ten, kdo hájil pravdu. Právě pravda přiměla Husa udělat vše, co udělal, a zaujmout stanoviska, která zaujal. Celým obsahem jeho služby bylo hledání, hlásání a obrana pravdy. V jednom ze svých dopisů z vyhnanství píše: „A jestliže já nemohu osvobodit pravdy pro všecko, aspoň nechci být nepřítelem pravdy, a (chci) smrti na odpor se stavět souhlasu.“ Jiný dopis končí těmito slovy: „Jemuž jest chvála a bude na věky se všemi vyvolenými, s nimižto zde v pravdě setrvávajíc v radosti nebeské budeme přebývat. Amen.“ V dalším dopise prosí své přátelé v Čechách, aby se modlili za jeho věrnost pravdě.

Hus byl misionářem pravdy. Celý svůj život ukazoval lidem pravdu a vystavoval na odiv zlo v římskokatolické církvi. Věřil, že Bůh nechá pravdu zvítězit, jak to také vyjádřil v jednom ze svých dopisů v posledním roce svého života: „Jehož ufám úplně milému Bohu, že lidem utrhavým pravdy protivníkom nepřepustí nad pravdu svítěziti.“ Měsíc před smrtí vyjadřuje Hus ve svém dopise Janovi z Chlumu přání účastnit se veřejného slyšení, aby měl příležitost přede všemi hlásat to, co považuje za pravdu. V dopise říká: „Neboť raději chci, abych na těle ohněm ztráven byl než abych tak ničemně od nich byl umlčován, aby vědělo všecko křesťanstvo, co jsem řekl konečně.“ Hus již bohužel nedostal příležitost hájit a hlásat pravdu. Byl nespravedlivě od-

souzen a upálen na hranici, kde zároveň dokazoval světu, že je ochoten zpečetit svou krví, co kázal svými rty.

Husovo jméno je v České republice dodnes spojováno s pravdou. Ve své řeči ve Vatikánu ze 17. prosince 1999 tehdejší prezident Václav Havel připomenul Husovu lásku k pravdě: „Do povědomí svého národa se mistr Jan Hus na staletí zapsal především svým hlubokým vztahem k pravdě.“ Na vlajce prezidenta najdeme národní heslo a zároveň výrok Jana Husa „Pravda vítězí“. Snaha mluvit o Janu Husovi bez jediné zmínky o pravdě by pouze vedla ke zkreslení toho, kým byl a proč zemřel.

Jeden z nejslavnějších výroků Jana Husa pochází z jeho knihy *Výklad víry*, kde se dočteme: „Věrný křesťane, hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž se pravdy, braň pravdu až k smrti; neboť pravda tě osvobodí od hříchu, ďábla, smrti tvé duše a nakonec také od věčné smrti.“ Hus pro pravdu žil a pro pravdu také zemřel.

Logicky nám tedy v mysli vyvstane otázka, co bylo důvodem Husovy neohrožené touhy jít za pravdou a beze strachu ji ve svém životě hlásat. Tou příčinou byla jeho hluboká láska k Božím slovu. Věřil, že Písmo je nejvyšší autoritou člověka, a bojoval za společnost, kde by měl každý člověk Boží slovo ve svém jazyce. Nebál se jít proti proudu a kázat v národním jazyce v době, kdy to bylo zakázáno. Měl odvahu a Bůh si ho použil, aby skrze kázání Bible přinesl českému národu změnu nesmírného významu.

Z knihy „Co očekávat od svého pastora“.

JAK SVĚST EVANGELIKÁLY K EKUMENĚ S ŘÍMSKOKATOLICKOU CÍRKVÍ

Jiří Král

V tomto článku podobně jako apoštol Pavel v listu Korintským používám ironii. Jde mi o to poodhalit a upozornit na některé praktiky, kterých se dopouštějí propagátoři ekumeny s římskokatolickou církví.

Zde jsou některé metody, které se osvědčily k dosažení ekumenické „jednoty“ evangelikálů s římskokatolickou církví:

Zdůrazňuj to, co mají evangelikálové s římskokatolickou církví společné.

Ať už doktrinárně nebo prakticky. Ku příkladu víru v Ježíše Krista, Boží trojici, potřebu Boží milosti, touhu působit ve světě charitativně.

Ignoruj nebo zlehčuj ty věci, ve kterých se lišíme.

Zvol takový způsob komunikace, který vyvolá dojem, že tyto věci nejsou ani zdaleka tak důležité. Můžeš třeba prohlásit, že „Pán Bůh si ty rozdílly v nebi přebere sám...“ Pokus se také docílit, aby si lidé mysleli, že za důležité je považují pouze jedinci, kteří nejsou zralí ve víře a jsou daleko od hlubokého poznání Pána Ježíše Krista a Boží lásky. Nebo ti, kteří většinou jednoduše nerozumí nebo rozumět nechtějí pro tvrdost svého srdce. Rozhodně odmítej fakt, že se lišíme v tak zásadním učení, jako je spása člověka a v dalších důležitých věcech.

Vyhýbej se objektivnímu poukazování na konkrétní věci, které nás rozdělují.

Proto nikdy necituj z římskokatolického katechismu ani z jiných závazných materiálů římskokatolické církve ty pasáže, které jsou v rozporu s Písmem. Roz-

hodně necituj ty, které jsou v přímém rozporu s novozákonním učením o spáse.

Nepoužívej logické úvahy a z toho vyplývající logické závěry.

Vzbuzuj dojem, že přemýšlet logicky je neduchovní a neláskyplné. Logické závěry v otázkách ekumeny považuj za jednu z nežádoucích bariér na cestě k dosažení lásky a jednoty evangelikálů s katolíky.

Nepodporuj používání rozumu.

Nenápadně uč lidi tomu, že doktríny, které se dají uchopit rozumem, jsou lidem spíše ke škodě, protože mnohé z nich nás rozdělují. Zatímco postoj srdce je ten rozhodující faktor, podle kterého nás bude Bůh poměřovat v den soudu, bez ohledu na to, čemu věříme.

Pokus se zabránit pochopení, že emoce, postoje našeho srdce, naše láska k Bohu a ke svému bližnímu a naše víra přímo vyplývají z toho, co jsme rozumově pochopili z Písma. Lidé nesmí porozumět, že je to Boží Duch, který otevírá lidem mysl, aby rozumem pochopili Písmo. Lidé nesmí pochopit, že postoje našeho srdce, láska k Bohu a ke svému bližnímu mají být formovány tím, co jsme rozumově pochopili díky správnému výkladu Písma. Musíš je přesvědčit, že je tomu naopak. Že jsou to postoje lidského srdce, které musí formovat víru

a smýšlení, bez ohledu na správné pochopení a aplikování Písma.

Relativizuj pravdu učení Písma.

Používej termíny jako třeba: „To je tvůj výklad Písma, ale můj výklad je jiný a také správný.“ „Ty z Písma vnímáš Krista takto, ale já zase jinak, ale věříme pořád ve stejného Krista.“ „Musíme se snažit formulovat učení Písma s ohledem na druhé a jejich potřeby.“

Stejně tak relativizuj učení římskokatolické církve.

Když někdo bude citovat kupříkladu z katolického katechismu ty pasáže, které jsou evidentně v rozporu s učením Písma, pak používej fráze: „Ale takto to oni nemyslí.“ „Je rozdíl mezi tím, co je napsáno a tím, čemu opravdu katolíci věří.“ „Vytrháváš to z kontextu“. A když ti nějaký oponent ekumeny s římskokatolickou církví vysvětlí, do jakého kontextu to zapadá a jak římskokatolická církev pojímá celistvě to dané učení (kupř. učení o spáse), směj to jednoduše ze stolu slovy: „Vůbec katolíkům nerozumíš.“

Překrucuj pravdu Písma.

Kupříkladu vytrhni z kontextu slova apoštola Pavla: „Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.“ (1K 8,1 ČSP). Vykládej tato slova tak, aby se každý, kdo usiluje o poznání pravdy ve světle Písma (včetně otázek ekumeny), cítil provinile, jakoby dělal něco domýšlivého a bránil Boží lásce budovat církev.

Různými způsoby a úskoky přesvědčuj lidi o tom, že každý, kdo se staví proti ekumeně evangelikálů s římskými katolíky, vždy útočí na osobní úrovni na konkrétní lidi.

Že takový postoj vede dřív nebo později k osobní nenávisti konkrétních lidí nebo celé skupiny lidí a je proto nebezpečný. Že takovým lidem nejde o zachování pravdy a ryzosti evangelia, ale že tak činí se zaujatostí, na základě předsudků, bez snahy o vzájemné porozumění a dialog. Na podporu této věci použij nějaké příklady evangelikálů, kteří se skutečně projevují zaujatou, neobjektivní až extrémní formou a podsouvej lidem, že takový postoj mají všichni, kteří se nějak vyjadřují proti ekumeně s římskokatolickou církví.

Používej argument „účel světi prostředky“.

V případech, že ještě nepopíráš, že učení římskokatolické církve obsahuje nepřijatelné věci v zásadních otázkách víry, ale navzdory tomu jsi už nakloněný obhajovat ekumenu evangelikálů s katolíky, pak se odvolávej na tyto a podobné věci: „Pokud chceme, aby nakonec katolíci poznali v těchto věcech pravdu, musíme v tuto chvíli dělat určité kompromisy.“ Nebo: „Pokud chceme získat nevěřící pro evangelium, pak jim musíme ukázat, že je mezi námi jednota. Nesmíme proto strnule lpět ani na věcech, které jsou zásadní. Nevěřící tomu totiž nerozumí...“

Odvolávej se na osobní – pozitivní zkušenost s katolíky.

Pokud znáš někoho, kdo se hlásí k římskokatolické církvi, ale ve skutečnosti nevěří těm věcem, které jsou v římskokatolickém učení v rozporu s Písmem, především v otázce spáasy, a je s velkou pravděpodobností znovuzrozený křesťan, pak tuto zkušenost zobecňuj, jako by to byl běžný jev. Pokus se vzbudit dojem, že

věřící uvnitř římskokatolické církve mají tyto správné postoje díky učení této církve a ne navzdory jejich bludnému učení.

Také zdůrazňuj dobrý charakter mnoha římských katolíků a jejich dobré skutky. Přesvědčuj tím lidi, že je to důležitější než to, v co katolíci věří. Nebo argumentuj tím, že to jistě musí být práce Ducha svatého (jako kdybys měl schopnost vidět lidem do srdce), a proto je římskokatolická církev také Kristovou církví.

Minimalizuj podmínky spásy na vášni, ale chytlavé fráze.

Přesvědčuj lidi, že ke spáse stačí „věřit v Krista“. Nebo že ke spáse stačí „milovat Ježíše“. Ale nerozváděj, co vlastně učí Pís-

mo o tom, co znamená „věřit v Krista“. Nebo na základě čeho je člověk vlastně schopný skutečně „milovat Ježíše“. Současně zamlžuj fakt, že je to právě římskokatolická církev, která přidává celou řadu nutností a prostředků spásy, o kterých v Bibli není ani zmínka. Vznikne tím dojem, že v tak zásadní otázce, jako je spása člověka, už je mezi námi jednota.

Podsouvěj lidem lež, že kritizovat ekumenu rovná se nemilovat bližního svého.

Je lepší to dělat velmi nenápadně. Pokud oponent poukáže na slabiny ekumeny, stačí si třeba jen povzdechnout „přesto bychom měli katolíky milovat“. Vznikne tím dojem, že oponent katolíky nemiluje.

PROČ SE NĚKTEŘÍ KAZATELÉ ZLEPŠUJÍ, A JINÍ NE

Hershael York

Jako profesor vyučující kázání se často musím vypořádávat s těmi nejpodivnějšími otázkami, na které se lidé vůbec mohou ptát, například: „Myslíte si, že schopnost dobře kázat se lze naučit?“ Mám vždy chuť odpovědět: „Ne, dělám to jen kvůli penězům.“ Nikdy to samozřejmě neřeknu, jelikož vím, že takové chytrácké řeči je lepší si nechat pro sebe. Na druhou stranu ale rozumím tomu, na co se ptají. Ve skutečnosti to je docela férová otázka. Nikdo nepopírá, že výuka „kázání“ a trocha trénování mohou lidem pomoci se zlepšit. Snažíme se zde ale spíše zodpovědět otázku, zda člověk bez jakéhokoliv talentu a schopnosti kázat může být vytrénován na takovou úroveň, že můžeme mluvit o dobrém kazateli.

Posledních 16 let jsem téměř každý den sedával v učebně našeho biblického semi-

náře a poslouchal kázání studentů. Slyšel jsem snad každý druh kázání a viděl kazatele všech úrovní. Viděl jsem kazatele tak nervózní, že během kázání museli přestat a jít se vyzvracet. Také jsem viděl studentská kázání, která ke mně natolik promlouvala, že jsem měl pocit, jako bych byl uveďen do přítomnosti samotného vzkríšeného Krista. Viděl jsem studenty, kteří kázali úplně stejně při pátém kázání jako při prvním. Na druhou stranu jsem viděl studenty, jejichž první kázání bylo až depresivně strašné, a u kterých jsem na konci semestru nevěřil, že se jedná o stejného kazatele, protože se dokázali tak radikálně zlepšit.

Posoudit studenta a zjistit, zda má, co je třeba, nebo zda je ochotný dělat vše potřebné, aby se stal dobrým kazatelem, nelze hned první den semestru nebo při je-

ho prvním kázání. Obvykle to ale dokážu posoudit již po druhém kázání, protože se zde student už musí řídit pokyny, které jsem mu dal po kázání prvním.

V čem tedy tento rozdíl spočívá?

1. Povolání

Nejvíce frustrovaný je kazatel, který má smysl pro povinnost, ale chybí mu v jeho povolání zápal.

Kázání není jen další zaměstnání, zaměřené na pomoc druhým, křesťanská verze politiky nebo mírové sbory. Člověk je povolán kázat jasnou žádostí Ducha svatého. Ten v nás zapaluje oheň, který nemohou uhasit ani tvrdší lidé, lidé s kamenným srdcem, nebo ti, kdo odmítají poslouchat.

Povoláný kazatel musí hlásat, co Bůh řekl jednoduše proto, že to Bůh řekl. Úspěch této služby bude záviset na síle povolání. Ochota kazatele pracovat na svých kázáních a jeho touha pracovat ze všech sil na své užitečnosti Bohu bude v přímé úměře s jeho přesvědčením, že ho Bůh povolal kázat.

Vše ostatní, od přípravy kázání k jeho přednesu, musí být vedeno Duchem svatým, a to se nestane, pokud se o to budete pokoušet bez jeho povolání.

2. Ochota učit se

Být profesor kázání se dá připodobnit k práci, kde by vás platili za to, že oznamujete matkám, jak jsou jejich děti škaredé. Říkáte sice pravdu, ale nikdo ji nechce slyšet.

Většina mých studentů se děsila mých komentářů a byli také zděšeni, kdykoliv jsem jim oznamoval, že jim unikla myšlenka Písma, nebo že jejich výstup vypadal nepřipraveně. Byli už unaveni ze stá-

le se opakujících připomínek, když jsem jim vytýkal, že jejich kázání bylo bez energie nebo nedokázali navázat dobrý kontakt s posluchači. Nicméně jednou za čas se vždy našel někdo, kdo se dokázal na mé opravy a návrhy vděčně usmát.

Někdo dokonce může říct: „Chci, abyste na mě byl co nejpřísnější. Řekněte mi vše, co dělám špatně, abych to mohl dělat co nejlépe.“ Takovýto člověk si povede dobře, protože jeho duch je ochotný se učit a za možnost se zlepšit je klidně ochotný zaplatit cenu vlastního nepohodlí. Chápe, že je jen nástrojem ve službě Písmu a jeho pocity nehrají hlavní roli.

3. Nadšení

Téměř všichni mí studenti jsou nadšeni pro Krista, pro zvěstování evangelia ztraceným a pro slovo Boží. Ale i když cítí nadšení, ne vždy ho projevují navenek. Pokud by můj projev při kázání v sobě nenesl toto nadšení, tak se mnou ani mé publikum nebude toto nadšení z Písma sdílet. Všichni proroci měli nadšení. Všichni apoštolové měli nadšení. Ježíš měl nadšení. Proč by jinak farmáři, rybáři a ženy v domácnostech šli a celé hodiny tam stáli, vystaveni žhnoucímu slunci, jenom proto, aby ho slyšeli?

Jednou jsem na Jižní baptistické konferenci pastorů slyšel kázat misionáře. Byl jako dynamit. Kázal skvěle výkladové kázání s neuvěřitelnou energií a celé publikum hluboce zaujal svým výkladem Bible a svým svědectvím, jak křtil desítky tisíc Afričanů.

„Hershaeli,“ řekl mi a tím, že znal mé jméno, mě zaskočil, „chodili jsme spolu do stejného biblického semináře.“ Trap-

ně jsem musel přiznat, že si na něj nevzpomínám. „Neměl jsi důvod si mě pamatovat,“ vysvětlil, „byl jsem velmi tichý, a nikdy jsem se neodhodlal se s někým seznamovat.“ Zeptal jsem se ho, jestli by mi to mohl vysvětlit.

„Když jsem se dostal na misi, má kázání nikdo neposlouchal. Dokonce jsem všechny uspával. Když jsem po návratu kázal ve sborech doma, nudil jsem lidi k smrti. Tehdy jsem si konečně uvědomil, že jediná cesta, jak kázat slovo efektivně, je kázat ho způsobem, který si zasluhuje. Stal jsem se tedy ochotným jít za hranice své komfortní zóny a osobnosti a dovolit Bohu, aby na mě pracoval. Modlil jsem se, aby mě slovo za kazatelnou pohltilo takovým způsobem, že už nikdy nebudu nikoho nudit.“

Jeho ochota učit se mu umožnila projevit své nadšení, které pro jeho introvertní povahu nebylo přirozené. Bylo to až nadpřirozené.

4. Co je třeba bezodkladně opustit

Dnes učím generaci studentů, která vyrostla s psanou formou Písma, a to psanou na obrazovkách, chytrých telefonech, iPadech a na blogu. Díky videohrám mohou závodit s auty, stavět civilizace, vyhrávat války, ničit zombie a zabíjet stovky lidí. Ústně komunikují méně než kterákoliv předchozí generace a když už ústně komunikují, tak s mnohem menším nadšením. Bůh ale stále využívá kázání svého slova, tedy ústní podání, aby budoval církve, povzbuzoval svaté a usiloval o ztracené.

Ke zvěstování slova musí být mládenci kompletně odhodláni opustit svou kom-

fortní zónu, tedy své osobnosti a zvyky, a bezohledně opustit sami sebe a tím riskovat, že se stanou bláznů pro Krista.

Svým studentům říkám: „Ten jemný hlásek ve vaší hlavě, který vám našeptává: ‚Toto už nejsi ty,‘ není váš přítel. Posvěcení je proces, kdy Duch svatý překonává naše já a formuje nás do podoby, kterou nám sám určuje. Takže pokud potřebuji kázat a přitom zcela bezodkladně opustit sebe sama, protože mé přirozenosti to je cizí, musím se modlit k Duchu svatému, aby mi to pomohl pro Krista učinit.“

Potřeba zaplatit určitou cenu

Učím jen málo studentů, kteří špatně vyloží význam textu v Písmu. Studenti často vykazují ohromující exegetické a hermeneutické znalosti. Berou Písmo opravdu vážně.

Ale jelikož si myslí, že stačí přemýšlet tímto stylem, říct ta správná slova a kázání se samo o sebe už nějak postará, dopouští se chyby. A pokud tímto stylem přemýšlí i nadále, pokud trvají na kázáních stylu „vyklopení hromady informací“, která se zaměřují pouze na kontext a nezabývají se již podáním, nemohu toho pro ně už moc udělat. Budou přesně takovými kazateli, jakými sami chtějí být.

Pokud je ale někdo povolán se zápallem, má ducha ochotného se učit, nadšené srdce a ochotu přestat brát příliš ohled na sebe sama, aby zaplatil cenu za schopnost dobře kázat, tak ani omezení plynoucí z jeho vlastní minulosti, charakteru nebo nedostatku talentu mu nedokážou zabránit v mocném kázání Božího slova.

Český biblický institut Kroměříž

www.cbikromeriz.cz

UPŘÍMNOST

D. Scott Meadows

Upřímnost je populární mantra našich dnů. Upřímnost je to jediné, na čem záleží, nejde o objektivní pravdu, správnost nebo dobro toho, co je činěno. Ale pokud upřímní věřící nebudou činit pokání, stihnou je strašlivé následky v den zúčtování.

První kniha Letopisů, 13. kapitola, je dokonalou ilustrací, která dává za pravdu mému kazatelskému znepokojení. Připomíná temné dny izraelské historie, kdy Hospodin zúčtoval se svým vyvoleným lidem, protože sice jednali upřímně, ale chybně, a to nezůstalo bez následků.

Připomeňme si příběh Uzy, který napráhl ruku, aby zachytil schránu, protože spřežení vybočilo z cesty a to jej stálo život. Celé události předcházelo mnoho porad a celé shromáždění Izraele, kněží i lid, považovali přemístění Boží schrány za správné. Než se vydali na cestu, lid oslavoval, bujaře křepčil před Bohem, zpívali za doprovodu citar, harf, bubínku, cimbálů a pozounů. Šokující Uzovo usmrcení zůstává posvátným varováním, jako neonový varovný nápis, jak fatální následky mohou mít dobré úmysly.

Ti, kdo jsou bezmezně oddaní upřímnosti a dobrým úmyslům, mohou být celým příběhem a tím, jakého Boha představuje, hluboce pobouřeni a dokonce i rozhněvani. Stačí jen malý test, který odhalí vnitřní postoj a reakci k celé události. Podívejme se na to, co se odehrává v myslích upřímných a kam mohou vést podobné

rouhavé myšlenky. Následující prohlášení se dá nalézt na internetu:

Jste překvapeni, že Bůh Uzu zabil za to, že se snažil udělat něco dobrého? Říkáte si: no to je tedy pěkné. Za to, že se Uza obětavě snažil uchránit schránu před pádem, byl Bohem zahuben. Mě to vůbec nepřekvapuje, protože vidím Boha takového, jaký opravdu je; neodpouštějící tyran plný nenávisi, který nemá žádné pochopení a uznání pro vlastní stvoření.

Podívejme se, kam podobné rouhavé myšlenky člověka mohou zavést. Upřímní věřící nedosuzují Uzův obětavý zásah, ale jedním dechem odsuzují Boží svaté rozhořčení a spravedlivé odsouzení považují za zlo! Jsou přesvědčeni, že Boží záměr společně s upřímnými dobrými úmysly mají být pro Boha dostatečné. Pokud tomu tak není, pak vše ostatní považují za vážný nedostatek Božího charakteru. Všimněme si nenápadného náznaku, že Boží povinností je, aby byl bez ustání milosrdný, zatímco pomíjejí fakt, že On milost uděluje podle svého svrchovaného rozhodnutí a záměru. Každý jednotlivý příklad Boží trpělivosti, odpuštění a potěšení prokázaného hříšným lidem by nás měl uvádět do neustálého údivu a vděčnosti. Uzovo usmrcení se nám nemusí líbit, ale z Božího úradku bylo spravedlivé. Místo toho, aby člověk upřímný svůj postoj změnil, Boha kritizuje a odsuzuje tím více, čím víc se liší jeho pokřivená per-

spektiva od svaté Boží přirozenosti a Jeho svrchovaného jednání s člověkem.

Když k celému příběhu přistupujeme s bázní před Hospodinem, musíme být hluboce zaujati Jeho svatostí, mocí slova a chválou, která mu v každém okamžiku náleží. Ani na okamžik nemůžeme očerňovat nebo znevážit Jeho ryzost. Není divu, že Písmo zdůrazňuje bázeň před Hospodinem, abychom Mu sloužili bezvýhradně a věrně, abychom žili ve svatosti a poslušnosti před Bohem a nespoleháli na světskou moudrost, nýbrž na Boží milost (Joz 24,14; 2K 1,12; Ef 6,24). Deformovaná víra a nemístné chvály jsou urážkou svatého Boha, který zná naše nitro a motivy daleko lépe než my sami.

Na příkladu Boží odvety v Uzově příběhu vidíme, že samotné dobré úmysly nestačí. Neobstála příprava na cestu, jednomyšlnost lidu, opatrnost těch, kteří byli pověřeni převozem, ani nový povoz, Hospodina neoslovily chvály, zpěv a křepčení lidu, i když se všichni společně snažili ze všech sil Pána Boha uctívat. Nakonec i Uza sám, tím že vztáhl ruku, aby schránu zachytil před pádem, ve svém srdci chtěl svým činem vykonat dobrý skutek, aby Boha nerozhněval. To vše bylo v tomto příběhu zdůrazněno. Přesto vše poukazuje na nedostatek poslušnosti a Boží přísný soud. Hřích, který v Bohu vzbudil hněv, byl nedostatek víry a důvěry. Ta měla pravděpodobně vycházet z instrukcí, které byly všem zúčastněným dobře známy, ale zúčastnění jednali podle svého rozumu. Levité nebo ještě přesněji Kehatovci, měli přesné instrukce, jak mohou schránu přenášet. Způsob, jak ji nést, bylo pří-

mé nařízení. Ke schráně byly připevněny kruhy, skrze něž byly provlečeny dřevěné sochory pokryté zlatem, měly spočívat na ramenou nosičů, k této službě pověřených. Těm bylo přikázáno pod trestem smrti, aby se archy ani žádných svatých předmětů nedotýkali (Nu 4,15). Takové bylo Boží nařízení. Při převozu archy David se souhlasem kněží i lidu překročil Boží nařízení tím, že místo toho, aby schránu nesli k tomu určení nosiči, naložili a vezli schránu na novém povozu taženém spřežením volů (1Pa 15,12–15).

Mimochodem Bůh byl vůči všem zúčastněným milosrdný i v tomto případě. Jen Kéhatovců, nosičů schrány, bylo 120 a Hospodin usmrtil jen jednoho z nich. Vlna padla na kněží, všechnen lid a byly jich tisíce; přesto nebyl nikdo z nich potrestán ani odměněn za jejich upřímnost a jednomyšlnost, ale byla jim prokázána milost. A nejen to, Hospodin jim všem později poželhal; vydal nová nařízení a nakonec byla schrána podle Božího řádu umístěna do stanu ve městě Davidově.

Horlivost pro Boha bez pravého poznání a duchovní znalosti Božího slova je charakteristická pro nábožensky založené upřímné věřící, kteří zůstávají ztraceni ve svém hříchu, podobně jako odpadlíci pravé víry Izraele v době apoštola Pavla (Ř 10,1–2). Ti všichni měli nesplnitelné ambice – zakládali si na vlastní spravedlivost a Bohu se nepodřídili (Ř 10,3–4).

Když přijde na náboženství, to je právě to, k čemu lne lidská přirozenost. Masy upřímně věřících lidí podléhají iluzi, že vlastně nezáleží na tom, čemu věříme, důležitější je, abychom věřili upřímně. Nezále-

ží na tom, jakým způsobem Boha chválíme, hlavně že jej chválíme; nezáleží na tom, jakou víru vyznáváme, jaké denominaci dáváme přednost, hlavně že věříme upřímně. Všechna náboženství světa kladou důraz na upřímnost a toleranci, stačí věřit v nějakého boha, každý jej může nazývat jiným jménem. Tito upřímní hlasatelé víry nevidí, že se za ní skrývá modlářství, nemravnost a hřích, který odporuje jediné pravé biblické víře křesťanů (Ef 4,5). Stejně jako starodávni Židé ignorovali Boží nařízení a pochybovali o Jeho spravedlivosti, upřímní věřící pochybují o tom, že jediná spravedlivost, která může ospravedlnit hříšníky, přichází jediné skrze Ježíše Krista. Hospodina je třeba chválit v pravdě. Ke svrchovanému Bohu máme přistupovat s bázní a věrně sloužit bezvýhradně a věrně (Joz 24,14). Pokud tato slo-

va nemají zůstat pouhou formalitou, je třeba věnovat opravdovou pozornost tomu, co od nás Hospodin očekává a co vyžaduje; není možné hovořit o spasení jinak, než skrze biblickou jednomyslnost, ne jednomyslnost lidskou. Přijatelná chvála pravého Boha je určena jím samým, tak jak nám ji v Písmu ukázal, ne aby byly naše bohoslužby vedeny podle lidských představ a stylů, které se do církvi vloudily upřímnou snahou přiblížit se k nevěřícím. Písmo je dostatečným vodítkem a měřítkem, co je Bohu milé a dostatečným varováním před lidskými i satanskými svody. Svět nenávidí pravdu, ale pokorní a věrní věřící jsou vděční, že uniknou věčnému zatracení, které upřímná, ale nebiblická víra vydává za cestu ke spáse a jednotě církvi.

ČERNÁ DÍRA

Julie Petrecká

Mám v sobě orgánovou soustavu, která řídí to, jak přemýšlím, jak mluvím, jak se rozhodnuji... Skládá se ze dvou samostatných, na sebe napojených orgánů – mozku a černé díry. Je to takový manželský pár. Paní Černá díra je stručně řečeno neodbytná paninka a pan Mozek má často věčného brblání své ženy dost, a tak jí raději vyhoví, aby měl od ní klid. Někdy mu také velmi vyhovuje, že ho jeho paní svými tužbami vede, ... alespoň nemusí rozhodovat. Velikost a umístění mozku není třeba udávat. Černá díra je útvar, jehož umístění nelze vědeckými metodami určit, ale já bych její centrum lokalizovala do

oblasti hrudního koše s metastázami po celém těle. Její velikost je nezměrná. Pojme neskutečné množství věcí. Ta moje konkrétně miluje delší než dlouhý spánek, dobré filmy, cukr, nasycené tuky, kávu, pochvaly, spokojeně zabrouká, když se něco povede mým dětem a těm ostatním ne, sebelítost, spravedlivé rozhořčení... Všechno ale dokáže schroustat bleskovou rychlostí, pak polkne a křičí „Ještě!“ Je nenasytá a neukojitelná.

Bývala však hlasitější. Podařilo se mi ji z velké části odhlučnit, když mi byla dána Boží milost a já jsem poznala, že svět se netočí sám od sebe, že existuje jeho Stvořitel

a ten Stvořitel si ode mě žádá, abych s Ním udržovala osobní vztah. Dokonce připravil všechno tak, aby to bylo možné. Právě ta černá díra ve mně (v nás ve všech) totiž způsobila přerušeni vztahu mezi Stvořitelem a mnou. Černou díru jsem zdědila po svých prapředcích, kteří si dokázali Stvořitele rozhněvat tak, že je musel od sebe vyhnat. Další setrvávání v Jeho přítomnosti by je okamžitě připravilo o život. Tak vznikla v jejich těle nekonečná trhlina neboli černá díra. Stvořitel dokáže změnit celou podstatu černé díry – ano, vím, je to neuvěřitelné, ale je to tak a díky Bohu za to! Udělá to tak, že ji naplní svým Duchem, který má ovšem také své požadavky. Je jako krbová kamna, takže chce svá polena. Polena však, na rozdíl od netříděného odpadu, který házím do černé díry, krásně voní. Je to například čtení Božího slova, modlitby, písně chvály, vděčnost, vyznávání hříchů, konání dobrých skutků, které pro mě Bůh připravil, navštěvování shromáždění, pozorné naslouchání kázání atd. Když v Ném usilovně zatápíte, roztahuje se teplem a zabírá čím dál větší neomezený prostor černé díry. Dokáže ji vyplnit tak, že se všechny její záhyby vyhladí a napnou, takže její pleť připomíná tvář mladé krásné dívky a ona se sama sobě začíná líbit. Pomalu bledne, až je sněhově bílá, někdy se i třpytí. Všechno, co se děje s manželkou, se ihned přenáší i na manžela.

Problém nastává, když do kamen svědomitě nepřikládáte. Duch se smršťuje a černá díra získává popelavý nádech, je čím dál šedivější. V tu chvíli začíná kňourat: Něco bych si dala! Mozek zapojí své pomocníky – chuť, jazyk, zrak, čich, hmat,

a zkouší, čím by svou vyhládlou ženu uspokojil. Co takhle kávu, drahá? Je libo čokoláda? Nebo dáme povel nohám, aby si doběhly pro nějakou chválu? Nepodaří-li se manželovi uspokojit svoji rozmařilou polovičku (které má velmi často plné zuby) ihned, ta začíná remcat čím dál hlasitěji, až nakonec ječí jako fúrie. Mozek je z toho nervózní jako pes, vydává zmatené povely, vypíná hlas rozumu, protože panu Chytrému stejně v tom rámusu nerozumí, bere všechno, co se mu stává do cesty, jen ať už ta příšerná ženská mlčí! V takových chvílích ji uspokojí, když se jí donese, že jiný je na tom hůř a že konečně dostal co proto; když slyší, jak mozek vydává přísný pokyn hlasivkám, aby se napjaly a křičely na děti, manžela i psa, zní jí to jako ukolébavka. To všechno v ní ale mizí rychlostí střely, a sotva se odmlčela, už zase začíná... Je pěkně mazaná, svádí své neřesti na druhé. Říká: Závislost na jídle mi nepřišiješ, tím uspokojuješ žaludek! Na to odpovídám: Milá zlatá černá, moc dobře si pamatuju, jak to začalo. Jak jsi prskala vzteky a svíjela ses sebelítostí, když se děti každých deset minut budily. Vyšlapala jsem tenkrát cestičku ke špajzu a lednici, abych tě uklidnila. Chudák žaludek a s ním celé tělo jen přivyklý té pomíjivé slasti...

A proč jste teď ztratili pár minut svého života čtením o čokoládě a sušenkách? Protože všechno, co nejde do krbových kamen, ale do černé díry, každá taková závislost, je v konečném důsledku smrtelná, s každou musíme bojovat. A můžeme bojovat jen proti něčemu, na co si prstem ukážeme a co si pojmenujeme. Černá díra

jde až tak daleko, že vám bude tvrdit, že vaše závislost není žádná závislost, ale ctnost, pche! Vezměte si třeba vášnivě čtení knih. To je ušlechtilé, dokud nesyčíte na děti, že vás nenechají číst. V této chvíli už krmíte díru. Nebo ctnost jménem sport. Jistě pro nás už téměř nutnost. Věnujeme mu čas, aby naše tělo bezbolestně zvládalo všechny naše povinnosti. Ale co když zjistíte, že kvůli sportu už pomalu své povinnosti zanedbáváte? A co zdravá strava? Výtečně, dokud nemyslíte na nic jiného, než na to, co zdravého sníte za další tři hodiny a jak se vyhnout návštěvě s tučnými chlebičky. Láska ke zvířatům? Proč ne, pokud vás smrt vašeho mazlíčka neuvrhne do vleklé deprese, pokud vám společnost vaší kočky není milejší než lidská.

Mám dojem, že v určitém okamžiku krmení černé díry začínají vládu nad člověkem, jeho mozkiem a dokonce i černou dírou přebírat zcela zjevně démonické síly. Řízení vlaku, který jel do této chvíle samospádem, přebírá ďábel. Nemění směr, jen zvyšuje rychlost. To je pak hukot, z toho už jen tak nevystoupíte.

Mojí předci například díru každodenně opijeli, aby zmlkla. Někteří si to dělají ještě složitější, píchají si do žil různé látky, už jsou tak daleko, že chtějí díru umlčet, i kdyby to mělo být nadobro, což je ovšem smrtelný klam. Zajímavé je, že někteří, a většinou jde o majitelky černých děr, se pokoušejí zacpat ústa své díry úplně opačným způsobem než většina z nás - vyhladoví ji. Některé černé díry křičí po lásce a lidském teplu tak moc, že jejich majitelé berou tyhle věci i třeba jen na pár minut nebo se spokojí s virtuální podo-

bou. Každopádně i v této chvíli, i přes ten příšerný jekot a rachotivé otáčení uzavřeného kruhu, existuje naděje, vždyť není nic, na co by náš Spasitel nestačil.

Do mé nenažrané díry se vejde opravdu hodně. Zkuste přede mne postavit kufřík s miliony dolarů. Koupím jí vilu a bazén, možná i tenisový kurt, vezmu ji kolem světa. Tohle bude trávit celé dny, možná týdny, pak se ale rozeřve nanovo a posílená tuhou stravou nasadí ještě vyšší grády. Už ji znám, a tak ji ve spoustě věcí odmítám vyhovovat. Její kvílení je pro můj mozek jako poplašná siréna. Někdy sice zůstanu bezradně stát, ale jindy vezmu nohy na ramena a utíkám do skryše Nejvyššího. Stále jsou však okamžiky, a není jich málo, kdy mě mozek zradí a znovu jí podlehe, přece jenom je to pohodlný pantáta. Musí se mu ale přiznat, že se ještě dokáže své ženě postavit. Například jdu kolem Bible, oči to hned prozradí mozku a mozek řekne: Aha, dneska jsi ji ještě neotevřela. Popelavá černá díra jde na to chytře: Hele, necháme to na večer, to bude víc klidu. Když je mozek v dobré kondici, nasadí ostrý tón: Jako kdyby ses, ženská, neznala! Když máš tuhle barvu, tak si vždycky najdeš výmluvu! Pak vydá pár příkazů, aby si tělo sedlo, vypne co nejvíc vedlejších funkcí a svou energii soustředí na Boží slovo. A ejhle, popelavá černá díra si najeďnou spokojeně brouká, světlá a někdy se i rozzáří. Je jako malé dítě, brání se zuby nehty injekci, i když jsme jí už stokrát opakovali, že ta ji uchrání od daleko většího utrpení. Po tisíci uzavírám s mozkiem dohodu, že díru v tomto odstínu budeme prostě ignorovat.

Jednou přijde chvíle, kdy moje černá díra ovdoví. Moc bych si přála, aby byla v té chvíli třípytivá, což zajistím jen tehdy, když budu neúnavně přikládat. Pak už nikdo nepozná, že byla kdysi černou dírou, nikdy už nepocítí prázdnotu. Teď to s ní však ještě musím nějaký čas vydržet. Budu pečlivým strážcem svého Ohně a ona bude rozmarně házet prasátka na svého

muže. Ten se bude těšit ze spokojenosti manželky a svou pohodu bude vysílat do světa skrze své věrné pomocníky – jazyk, zrak, ruce... Promiňte, musím jít přiložit.

Autorka prohlašuje, že oba orgány jsou její neoddělitelnou součástí a nezříká se tedy zodpovědnosti za jejich projevy, i když by to tak z článku mohlo vyznívat.

MAJÍ KŘESŤANÉ SVOBODNOU VŮLI? PROČ NA TOM ZÁLEŽÍ...

Tom Hicks

Seděla naproti mně zoufalá a bála se. „Nedokážu svoje srdce přimět, aby bylo dost dobré,“ řekla. „Vím, že Ježíš říká, abychom Mu důvěřovali a milovali Ho, já ale pořád hřeším.“ Zeptal jsem se: „Věříš, že za všechny tvoje hříchy zaplatil Ježíš na kříži?“ „Nevím,“ odpověděla dívka. „Myslím, že ano, ale pořád hřeším. A někdy miluji svůj hřích více než Ježíše.“ Řekl jsem: „To znám. Já někdy také. Ale Bible říká, že všichni věřící pokračují v hříchu. Když nás Bůh spasí, nedává nám schopnost přestat hřešit úplně. Nezachraňuje nás proto, že jsme dobří nebo proto, že jsme schopní, ale jen proto, že Ježíš je dobrý a schopný. A čím více poznáváme a věříme, jak veliký a dobrý Ježíš je, tím více Ho budeme milovat. A čím více Ho milujeme, tím více budeme poslouchat Jeho přikázání.“

Učení Bible o lidské vůli je nesmírně praktické. Mám zkušenost, že když lidé hovoří o podstatě svobodné vůle nebo o rozdílech mezi kalvinismem a arminianismem, praktické důsledky diskuze se někdy ztratí nebo minimalizují. Ale

všechny biblické nauky jsou potravou pro naši víru, byly nám dány, aby nás posilovaly v poznávání Krista a v poslušnosti Jeho dobrým přikázáním.

Vezměte si například nauku o lidské vůli. Někteří lidé věří, že máme schopnost si vybírat, zda poslechneme jakékoliv Boží přikázání v kterýkoliv okamžik svého života. To je jejich definice svobodné vůle. Myslí si, že pokud nám Boží slovo říká, abychom něco udělali, pak nám Bůh musel dát schopnost to vykonat. Příkaz v sobě prý zahrnuje schopnost ho poslechnout. Když Bůh říká, abychom Ho milovali celým svým srdcem, věří tito lidé, že to znamená, že jsme schopní Ho milovat celým svým srdcem. Když Bůh říká, abychom dodržovali všechna Jeho přikázání, věří, že naše vůle má schopnost dodržovat všechna Jeho přikázání, pokud bychom se k tomu rozhodli. Pokud mají pravdu, pak si teoreticky můžeme všichni vybrat, že se hned teď budeme podobat Ježíši. Kdybychom se teď rozhodli, jednoduše bychom mohli být jako Kristus. Bylo by to velmi těžké,

protože jsme si za tu dobu vytvořili mnoho zlovyků, ale dokázali bychom to. Lidé, kteří žijí své životy pod vlivem tohoto názoru ohledně lidské vůle, se často cítí velmi podobně jako dívka, se kterou jsem mluvil v úvodu. Říkají si, jestli vůbec milují Ježíše, když tak často hřeší. Myslí si, že kdyby opravdu milovali Ježíše, měli by být schopní dělat vše, co jim nařizuje, kdyby jen vyvinuli dostatečné úsilí k tomu, aby Ho poslechli.

Problémem tohoto chápání lidské vůle je ten, že Bible učí něco velmi odlišného. Lidé, kteří věří, že mají svobodnou vůli, která je schopna poslechnout všechna Boží přikázání, se vystavují obrovskému selhání, zklamání a pochybnostem. Apoštol Pavel, zralý věřící, řekl: „Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne“ (Ř 7,18). Pokračoval slovy: „Ve své nejvnitřnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy“ (Ř 7,22–23). I ve zralých věřících probíhá válka dvou zákonů. Mají v sobě nutkání zbylého a přebývajícího hříchu a mají zbožné touhy nového stvoření. Věřící chce poslouchat všechna Boží přikázání a v průběhu času vždy roste ve věrné poslušnosti. Co je však smutné, věřící chce také hřešit. V Galatským 5,17 (ČSP) Pavel vysvětluje: „Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete.“ Všimněte

si, že hříšné touhy věřícího mu brání v konání Božích příkazů.

V žádném případě však neschopnost věřícího poslouchat všechna Boží přikázání neumenšuje jeho zodpovědnost je poslouchat. Věřící jsou plně zodpovědní za konání všeho, co Bůh říká. Náš problém je, že na této straně nebe toho ještě nejsme schopní. To znamená, že věřící nepřestanou hřešit. 1. Janův 1,8 říká: „Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.“ A to znamená, že máme neustále důvod odvracet pohled od sebe samých k Ježíši Kristu. Náš hřích je zlo. Není dobrý, ale je vždy dobrou příležitostí poděkovat Bohu za Krista. Tak naskládal apoštol Pavel se svým vlastním zbylým hříchem. Pavel řekl: „Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! ... Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Ř 7,24–8,1). Když hledíme na Krista a vidíme Jeho dobrotu, lásku, milosrdenství a slávu, naše vůle je posílena, „aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha“ (Ř 8,4).

Tato biblická nauka o lidské vůli mění všechno. Znamená to, že zijeme v napětí. Dívka, se kterou jsem mluvil, potřebovala poznat biblickou nauku o vůli, která stále ještě nemá svobodu, aby mohla být dokonalá. A potřebovala se dozvědět, že její hříchy jsou příležitostí, aby si připomněla veliké evangelium Ježíše Krista, který jí jako jediný dá sílu chodit v Jeho milostivých příkázáních ve stále větší míře. Nemůžeme být dokonalí, ale můžeme se naučit žít

vírou v Krista každý den, den po dni. John Charles Ryle moudře řekl: „Neočekávejme příliš mnoho od svých vlastních srdcí zde dole. Přinejlepším bychom v sobě měli každý den nacházet důvod k pokoře a zjišťovat, že jsme každou hodinu nuzní dlužníci milosrdenství a milosti. Čím více

světla máme, tím lépe bychom měli vidět svou vlastní nedokonalost. Hříšníky jsme byli na začátku a jako hříšníky budeme sami sebe rozpoznávat i nadále – obnovení, omilostnění, ospravedlnění, přesto hříšníci až do úplného konce.“

<http://blog.finders.org>

NADĚJE PRO VŠECHNY, KTEŘÍ SELHALI

Steven Cole

Jestli jste Pána Boha nikdy nezklamali, nejsou tato slova určena vám. Ale jestli jste Mu někdy něco slíbili a neudělali; jestliže jste se rozhodli, že skončujete se starým hříchem, ale opakovaně jste prohráli, jestliže vás provází vina za minulé hříchy, pak jsou tato slova určena právě vám. Dnes můžete od Boha přijmout opravdovou naději.

Marek do svého záznamu o Kristově vzkříšení vložil dvě krátká slova, která jsou nadějí nás všech, kteří jsme selhali a zklamali jsme Boha: „zvláště Petrovi“.

◆ *Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: „Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.“ Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály. (Mk 16,7–8)*

Zde se můžeme ptát, proč se anděl, který mluvil s ženami u prázdného hrobu, přidal slova „zvláště Petrovi“? Jsem přesvědčen, že vzkříšený Ježíš přikázal andělovi, aby přidal i tato slova. Petr, který bídne zapřel Pána Ježíše Krista! Petr, který se vychloubal svou oddaností a věrností, ale nakonec selhal daleko více než všichni ostatní ustrašení učedníci!

„Zvláště Petrovi“ – jak tato slova musela Petrovi zvonit v uších. Na ten výstup Petr nemohl zapomenout. A teď přicházejí ženy s radostnou novinou, že hrob je prázdný. Petr se zřejmě krčí někde v koutku naprosto zdeptaný a v totální depresi. A pak, když slyšel z úst žen slova „zvláště Petrovi“, úplně ožil. „Co jste to řekly?“ Jste si jisté, že anděl vyřkl moje jméno? Zopakujte přesně, co jste slyšely? Je to doslovné?“

Znalci Markova evangelia potvrzují, že bylo psáno pod Petrovým vlivem. Představte si Marka, jak píše, asi brkem: „Jděte, řekněte učedníkům,“ Petr se mu dívá přes rameno a říká Markovi: „Synu, nezapomeň napsat „zvláště Petrovi!“ Pamatujete, je to tentýž Marek, který Petra na jeho první misijní cestě zklamal. Můžete si být jisti, že každé slovo je pečlivě a přesně zaznamenáno. A právě tato dvě slova nás budou provázet tímto zamyslením.

Vzkříšený Spasitel je nadějí všech, kteří selhali a Boha zklamali. Z Petrova života můžeme vysledovat tři vhledy na to, jak může vzkříšený Spasitel proměnit naše selhání v naději:

1. Žádné selhání nemůže zůstat skryto před zrakem vzkříšeného Spasitele.

Od Adamova prvního hříchu je přirozenou lidskou reakcí při selhání skrýt se před Bohem. I když je to nesmyslné a nemožné, vždy to zkusíme. Zvažte následující:

A. Ježíš věděl o Petrově selhání dříve, než se to stalo. Připomeňme si rozhovor, který se mezi nimi odehrával. Petr si byl jistý sám sebou a řekl: „I kdyby všichni odpadli, já ne.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím tobě, že dnes, této noci, dřív, než kohout dvakrát zakokrhá, právě ty mě třikrát zapřeš.“ On však ještě horlivěji prohlašoval: „I kdybych měl spolu s tebou umřít, nezapřu tě“ (Mk 14,29–31). To, co se odehrálo později, Petra překvapilo, ale nepřekvapilo Krista. Ten znal Petra daleko lépe, než on sám sebe.

B. Pán Ježíš Petrovo selhání zaznamenal ve chvíli, když k němu došlo. Lukášovo evangelium popisuje celou tu hroznou událost, kdy Pán Ježíš musel snášet zesměšňování a Petr Ho na vnějším nádvoří zapřel. Petr ještě ani nedokončil svoji promluvu, když kohout zakokrhá. A Lukáš dodává ta mrazivá slova: „Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra“ (Lk 22,61). Jaký to musel být pohled! Bylo v něm více, než lze vyjádřit slovy! V Ježíšově pohledu se spojovala láska s pokáráním. Není divu, že Petr z místa odcházel a hořce plakal.

C. Pán Ježíš upozorňuje na Petrovo selhání také potom, co se tak stalo. To plyne ze slov „zvláště Petrovi“. Pán Ježíš se netvářil jako by se nic nestalo. Tuto událost nepřehlížel ani neignoroval. Právě naopak, vrátil se k ní. Ani my nemůžeme

skrývat svá selhání a přestoupení před zrakem Spasitele. On toho o nás ví mnohem více než my sami. On zná každou naši špatnou myšlenku ještě dříve, než se v naší hlavě zrodí. On dopředu zná každé hrozné slovo, které vyslovíme. On ví, jak ho zklameme za týden nebo za rok. On ví o každém našem selhání, ví o všem, co právě činíme, na co myslíme. Nepřehlízí je a nechce ani, abychom je přehlíželi my. Očekává, že svá selhání nebudeme přikrývat, ale vyznáme Mu je.

Nestalo se vám ještě, že vám Bůh připomněl během nějakého hříchu, že On to vidí? Kdysi jsem četl příběhy „Božího vanutí“ od Raymonda Davise, kde popisuje probuzení v Etiopii ve 30. a 40. letech. Protože byla válka a zemi pustošili vojáci, byl nedostatek jídla. Jeden etiopský křesťan musel opustit svoji rodinu, aby našel nějakou práci. Když se po roce vracel domů s veškerým výtěžkem 25 dolarů, byl přepadem lupiči a o vše přišel. Byl tak rozčilen a rozhněván, že opustil své křesťanské vyznání a vydal se za mocným čarodějem a léčitелеm Alemem, aby proklet ty, kteří jej zbili a okradli.

Čaroděj po léta nevycházel z domu, kde žil jako poustevník v temnotě. Nemyl se a nestříhal si vlasy. Sotva do jeho domu vstoupil křesťan, pocítil přítomnost duchovní moci. Dříve než promluvil, čaroděj naláhal, aby mu prozradil jméno jeho boha. Křesťan se zastyděl a začal vysvětlovat, proč za ním vlastně přišel. Čaroděje křesťanův problém vůbec nezajímalo. Chtěl pouze vědět o duchovní síle, která vstoupila do jeho domu. Když se zahanbený a pomstychtivý křesťan trochu vzpamatoval,

začal hovořit o Kristu. Když řekl, že Ježíš Kristus byl vzkříšen z mrtvých, Alemu byl velice rozrušen. Uslyšel odpověď na to, na co tak dlouho čekal – existuje někdo, kdo je mocnější než satan. Otevřely se mu oči, uvěřil dobré novíně Pána Ježíše Krista, začal docházet do církve a časem patřil k vedoucím osobnostem společenství.

I když si myslíme, že se svého selhání nějak zbavíme, náš Pán nám jej v pravý okamžik připomene. On má své způsoby, jak nás upozorní, abychom se konečně vypořádali s tím, co před ním skrýváme. Klameme sami sebe, jestli si myslíme, že před vzkříšeným Spasitelem něco navždy skryjeme. Nezávěřejme oči před svými poklesky, ale vyznávejme je okamžitě. To je vždy první krok k nápravě.

Teď si možná říkáte, jestliže před vzkříšeným Spasitelem nemohu vůbec nic skrýt, moc naděje nemám. Neklesejte na mysl a vytrvejte! Slova „zvláště Petrovi“ nám ukáží, že nic není ztraceno.

2. Osobní selhání nás nemohou oddělit od Boží lásky.

A. Petrovo selhání mohlo být sotva horší. Nechci poukazovat na chudáka Petra, stejně se mohl zachovat kdokoli z nás. Kdybychom byli ve stejné situaci, zrovna tak hrozně bychom selhali. Přesto si sotva dovedeme představit větší selhání než to Petrovo. Téměř tři roky byl v Ježíšově přítomnosti. Slyšel, co vyučoval. Viděl zázraky, které vykonal, byl jedním z nejbližších dvanácti učedníků. Byl u toho, když Ježíš vzkřísil z mrtvých Jairovu dceru. Na vlastní oči viděl Ježíše v Jeho slávě na Hoře proměnění. Jestli

kdy Pán Ježíš potřeboval lidskou oporu, bylo to v noci v Getsemanské zahradě a během událostí, které následovaly.

Všechno se ještě zhoršilo tím, že Petr si uvědomoval, že poslední slova, která ho Ježíš slyšel promluvit, byla slova zapření v okamžiku, kdy byl Pán Ježíš v nouzi. Je strašné žít s myšlenkou, že vaše poslední slova, která jste pronesl k někomu, koho nadevše milujete, nebyla taková, jaká byste bývali chtěli. Petr prožil temnou sobotu, sužován myšlenkou, že poslední slova, která ho Ježíš slyšel promluvit, byla slova zapření a naprostého selhání. Pán Ježíš nechal Petruv příběh zařadit do Bible, aby nám ukázal, že i přes naše nejhorší selhání a pády máme naději! Možná, že někteří z vás jste hluboce věřící, znáte svého Pána a Spasitele, ale v minulosti jste udělali něco strašného, co vás nepřestává trápit. Toto tajemství nosíte v srdci a nedokážete je někomu vyznat. Stydíte se, že nemůžete stát před tváří Pána a lidí. A právě ta dvě slova „zvláště Petrovi“ nám dávají naději, že nás žádné selhání nemůže oddělit od lásky vzkříšeného Krista. I když Petrovo selhání bylo tak vážné.

B. Kristova láska byla větší než Petrovo selhání. Boží láska je vždy větší než naše selhání. Všimněme si tří projevů Ježíšovy lásky k Petrovi, které se vztahují i na nás:

Kristova láska zná každého hříšníka jménem.

Většina z nás může citovat: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16). Bůh chce, abyste věděli a cítili, že vás osobně miluje navzdory vašemu hříchu. Svou neobyčej-

nou lásku nám projevoval i tehdy, když jsme byli ještě hříšní. „Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8).

Bůh není jako komiksová postava, která rozčileně křičí: „Mám rád lidstvo, ale ty lidi nemohu vystát!“ Bůh miluje jednotlivce, hříšníky. Proto říká „zvláště Petrovi“. Při jiné příležitosti řekl: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ“ (Sk 9:4-5). Boží slovo, které slyšíte, promlouvá se stejnou naléhavostí a láskou i k nám. Jestliže jste ho zklamali, volá vás k sobě vašim jménem.

Kristova láska jedná s každým hříšníkem osobně a soukromě.

Ježíš nepostavil Petra před ostatní učedníky na pranýř. Je pravda, že Petrovo selhání se odehrálo na veřejnosti, a proto nakonec náš Pán obnovil vztah k Petrovi za přítomnosti ostatních učedníků. Všichni známe Ježíšovu tříkrát opakovanou otázku v přítomnosti ostatních apoštolů: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky.“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce!“ (J 21,15–17). Přesto se Pán s Petrem setkal nejprve v soukromí a mluvil s ním osobně o jeho hříchu. Hovoří o tom Lukáš

24,34, kde učedníci říkají dvěma mužům z Emaus: „Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi.“ Další zmínku najdeme v Pavlově obraně vzkříšení, kde zaznamenává, že poté, co byl Pán vzkříšen z mrtvých, „ukázal se Petrovi, potom Dvanácti“ (1K 15,5).

O těchto setkáních neznáme další podrobnosti. Musela proběhnout velice brzy o první velikonoční neděli. Šlo o příliš osobní a důvěrné rozhovory, než aby byly zaznamenány v Bibli. Ale jedno je jisté – během těchto soukromých setkání došlo k usmíření Pána Ježíše a Petra. Stejně musíme být s Bohem na osobní rovině usmíření i my. Nikdo jiný to za nás nemůže udělat. V Boží přítomnosti musíme vyznat své hříchy, prožít a pocítit Jeho odpuštění. Nemá zájem o to, aby nás před ostatními zostudil tím, že by vynášel naše hříchy na světlo veřejně. Pokud se jedná o obnovu důvěry, kdy je třeba něco veřejně vyznat – hřích se odehrál na veřejnosti – učíme to s pokorou, lítostí a Boží pomocí. Primární je osobní setkání se Spasitelem, kde vyznáváme, že jsme se provinili proti Jeho svatosti.

Kristova láska je založena na milosti, ne na lidském úsilí.

Pán Ježíš nekáral Petra slovy: „No tys tomu dal, styď se!“ Nikdo z nás nemůže své hříchy odčinit. Nepomohou nám žádné odpustky ani pokusy o nápravu. Boží láska tak nefunguje. Účinná je jediné Boží milost, která na selhání nehledí. Boží milost je nezasloužená přízeň. Nikdo z nás nemůže vykonat, učinit nebo odčinit cokoliv, čímž bychom si ji zasloužili. I kdybychom se snažili sebevíc, kdybychom

slíbili nebo si odepřeli, nemůžeme si Boží milost zasloužit. Je-li možné udělat cokoliv, čím bychom si ji zasloužili, pak milost přestává být nezaslouženou přízní – Bůh nám ji dluží. Milost však můžeme pouze přijmout! Je třeba ji přijmout tak, že Bohu vyznáme, že jsme zhřešili proti Jeho svatosti. Uvědomme si, že nikdo z nás si Boží milost nezaslouží. Pamatujme, že Pán Ježíš Kristus zemřel na mém místě, že nesl můj trest. Pak nám odpustí všechny naše hříchy. Jeho očišťující moc je jako vlna z oceánu. Lidská přirozenost nemůže přijmout koncepci Boží milosti. Mnozí lidé žijí v iluzi, že mají Boha na své straně, protože jsou slušní nebo výjimeční lidé. Bůh si své nevybírání podle zásluh, nevybírání si ani ty, kteří patří do klubu ctihodných a vážených. Milost nás však pokoruje, protože ji můžeme přijmout jedině tehdy, když si uvědomíme, že si ji nezasloužíme. Boží láska jedná na základě milosti, a proto existuje naděje pro každého hříšníka, bez ohledu na to, jak velký je jeho hřích. Žádné, ani sebevětší selhání nás nemůže oddělit od lásky vzkříšeného Spasitele, když se k Němu jednoduše obrátíme a milost přijmeme. Viděli jsme tedy, že selhání není možné skrýt před zrakem vzkříšeného Spasitele, ani nás nemůže oddělit od Jeho lásky. A konečně:

3. Selhání nás nevyklučuje ze služby vzkříšenému Kristu.

Náboženský systém založený na lidských zásluhách by Petra vyloučil z řad apoštolů nebo by ho srazil na nejnižší příčku apoštolské důležitosti. Ale Bůh používá právě ty, kdo selhali nejvíce, aby z nich učinil

trofej své milosti jako viditelnou ukázkou pro všechny ostatní. Byl to právě Petr, kdo na Letnice kázal, zapřísahal a napomínal naslouchající, aby přijali jeho slovo, byli pokřtěni a právě toho dne se přidalo na tři tisíce lidí. Petr se stal Božím nástrojem a byla ustavena církev (Sk 2,36–47). Z toho plynou dvě ponaučení:

A. Bůh používá naše selhání, aby nás něco naučil.

V časopise Křesťanství dnes jsem četl následující příběh: Jeden z nadějných manažerů v IBM se pustil do riskantní spekulace, která způsobila firmě ztrátu deseti milionů dolarů. Když si jej zakladatel firmy Tom Watson st. pozval na pohovor, mladý muž vyhrkl: „Myslím, že očekáváte moji rezignaci?“ Watson odpověděl: „To nemyslíte vážně. Právě jsme utratili deset milionů dolarů za vaše školení!“

Z Písma je nad jakoukoliv pochybnost zřejmé, že Petrovo „školení“ skrze selhání nebylo zbytečné. Jeden z důvodů, proč selhal, byla jeho osobní pýcha a sebedůvěra. Petr řekl: „I kdyby všichni odpadli, já ne“ (Mk 14,29). Náležitě poučen řekl později: „Stejně se i vy mladší podřizujte starším. Všichni se oblect v pokoru jeden vůči druhému, neboť „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“. Pokorťte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas“ (1Pt 5,5–6). Petr také selhal v Getsemanenské zahradě, a když měl bdít a modlit se s Ježíšem, usnul. Později napsal: „Žijte proto rozumně a střízlivě, abyste byli pohotoví k modlitbám“ (1Pt 4,7). Petr také chtěl zbrkle zabránit nespravedlivému Ježíšovu zatčení a ohnal se mečem a na-

padl veleknězova sluhu. Jaký obrat v něm musel nastat, když později píše: „Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet souzení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích“ (1Pt 2,20–21). Petr byl překvapen a zaskočen, když zapřel Ježíše před obyčejnou služkou. A později napsal: „Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, a činite to s tichostí a s uctivostí“ (1Pt 3,15). Petr se ze svých selhání poučil. Když říkám, že pro ty, kdo selhali, naděje trvá, nikoho nenabádám, aby selhání považoval za nezbytnou cestu k růstu a posvěcení. Selhání nevede ke svatosti, o níž máme usilovat. Bůh často používá naše osobní selhání, aby nás učil růst v poslušnosti. Jestliže se z nich stejně jako Petr poučíme, pak nás Bůh použije jako své služebníky.

B. Bůh používá naše selhání, aby se z nich ostatní poučili.

Vzpomeňme si, co řekl Pán Ježíš Petrovi, když předpovídal jeho selhání: „Až se obrátíš, buď posilou svým bratřím“ (Lk 22,32). Později jej pověřil následující službou: „Buď pastýřem mých ovcí“ (J 21,16). Pán Ježíš používá ospravedlněné hříšníky, aby napravil a posílil ostatní hříšníky. Umíte si představit, jak se asi Petr cítil při kázání o letnicích? Mezi přítomnými mohli být i ti, kteří slyšeli Petrovo zapření Pána Ježíše v tu noc, kdy byl všemi zrazen. Petr si mohl říci: „Jak mohu promlouvat k těmto lidem, kteří znají moji minulost?“ Petr se

nevydal vlastním myšlenkám, ale věřil, že hříšník, kterému bylo odpuštěno, musí povědět o hojnosti milosrdenství Pána Ježíše Krista. Skutečnost, že Hospodin vám odpustil, může přinést obrovskou naději těm, kdo si vaše minulé hříchy pamatují.

Na závěr

Možná nepatříte k těm, kteří selhali kološánským způsobem. Svědky vašeho selhání nejsou davy lidí, možná o nich ani nikdo neví. Jedno je však jisté. V přítomnosti Boží svatosti jsme všichni grandiózně selhali. Nezdářejme se přiznat si to, tak jako apoštol Pavel, který napsal: „Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě, avšak došel jsem slitování, aby Ježíš Kristus právě na mně ukázal všechnu svou shovívavost jako příklad pro ty, kteří v něho uvěří a tak dosáhnou věčného života.“ (1Tm 1,15–16). Apoštol Petr se mohl dohadovat s apoštolem Pavlem, kdo z nich je větší hříšník, ale určitě by se nepřeli o to, jak úžasnou milost Bůh prokázal všem, kdo selhali. Slova anděla „Jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi“ promlouvají i k nám – ještě jsme nedohráli. Výzvou zůstává, zda jsme ochotni přijmout odpuštění vzkříšeného Spasitele a pokračovat až do konce.

Otázky k zamyšlení

1. Jsou některé hříchy natolik závažné, že jsou neodpustitelné?
2. Znamená to, že Boží milost také odstraní následky hříchů a selhání? Pokud ne, je to opravdová milost?

Poutníková četba

Rada hledajícím

Charles Haddon Spurgeon

Mnoho lidí touží po užším společenství s Bohem. Jste jedním z nich? Charles H. Spurgeon, známý jako „kníže kazatelů“, předkládá duchovní pravdy, které vám pomohou odstranit překážky na cestě a uchopit prostou pravdu evangelia Ježíše Krista. S pomocí „Rady hledajícím“ poznáte, co vám brání mít hlubší společenství s Kristem. V mnoha případech jste to vy sami.

Přestože si myslíte, že hledáte hlubší pravdy, často vlastně škodíte vlastní víře tím, že lpíte na vlastní představě o cestě spasení a nevěříte pravdě jasně představené v Bibli. Co překlenuje propast mezi vírou a vaší vlastní vzpírající se přirozeností? Odpověď zní: moudrost – pravdy přicházející od Pána Boha...

124 stran, brož., cena: 128,- Kč, vyjde v únoru 2015.

***www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníková četba, Žandov 85, Chlumec 403 39***

BIBLICKÁ KONFERENCE

1415–2015

PRAVDA VÍTĚZÍ?

Jak daleko jste ochotni zajít kvůli pravdě?

Brno, 12.–13. června 2015

Hlavním řečníkem bude dr. Steve Lawson.

www.biblickakonference.cz

RÁDIO LOGOS – INTERNETOVÁ ROZHLASOVÁ SLUŽBA

www.radiologos.sk

Poutníkova četba

Užitek z Božího slova

Arthur Walkington Pink

Někteří lidé čtou Bibli s pýchou v srdci, někteří ze zvědavosti, a jiní, aby učinili dojem na své okolí. Jen málo je těch, kteří hledají v Bibli skutečné poznání Boha, touží po duchovním vzdělání a po obživě pro svou duši. Tato kniha ukazuje, jak číst Bibli se správnými motivy a jaký duchovní a praktický užitek z takového čtení můžeme mít.

Autor se zabývá vztahem Písma k těmto tématům: hřích, Bůh, Kristus, modlitba, dobré skutky, poslušnost, svět, zaslíbení, radost a láska.

Každé téma je rozvedeno v sedmi bodech, které odkrývají užitek, jaký může mít člověk ze čtení Slova, a pokud jej nenalézá, co je třeba udělat, aby takový užitek ze Slova Božího měl.

134 stran, brož., cena: 145,- Kč.

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39*

www.reformace.cz

zapasodusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Zápas o duši, Veleslavínova 14
400 11 Ústí nad Labem**

Telefon do redakce: (+420) 411 440 021

Dobrovolné příspěvky pošlete přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

2600196560 / 8330 (Slovensko)

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰, středa 17¹⁵–17⁴⁵, čtvrtek 5⁰⁰–5³⁰

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880